

Poór Edit

Az ELVESZETT ARANYRUDAK

Írta: Poór Edit

Szerkesztette:

Poór Edit & Hudák Anita

Minden jog fenntartva!

A borítóterv:

Poór Edit

Fotó:

Zavarkó Zoltán

Magánkiadás

ISBN

Nyomdai munka:

2021.

POÓR EDIT

AZ ELVESZETT ARANYRUDAK

ELŐSZÓ

KEDVES OLVASÓ!

Nagy szeretettel köszöntök mindenkit, aki e könyvet olvassa!

Ez a kisregényem több helyszínen játszódik. A család Írorszáiban él egy ősi kastélyban, Corcaigh városában. Azonban a gyermekeik Dublinban tanultak és ott dolgoznak. A nagyobbik fiú Jack, spirituális beállítottsága folytán kirándulást tesz Tibet hegyei között, a Buddhista tan megismerése céljából. A romantikus szerelem viszont Londonba csábítja egy – egy rövid időre.

A szülők fogadott fia Harry, aki régészetet tanult és levéltárban dolgozik, véletlen folytán rábukkan egy okiratra, melyből kiderül a nagy titok.

A XVII. században Anglia és Hollandia szövetségesként szállt szembe a Habsburgok örökösödési hódító törekvéseivel. Amíg a holland hajók segítettek a Spanyol flotta legyőzésében, cserébe Anglia támogatta a spanyolok elleni függetlenségi harcában. Természetesen ez esetben anyagi támogatásról van szó.

Egy kisebb kereskedelmi hajóval, négy láda aranyrudakat tartalmazó szállítmányt küldött Hollandia részére. Ez azonban soha nem érkezett meg és nem derült fény hollétére.

Harry, Jack és menyasszonyaik elindulnak a kincs felkutatására. Kalandos útjuk során, több akadályt kell legyőzniük.

Jó szórakozást és kellemes kikapcsolódást kívánok!

Debrecen, 2021. november 6.

POÓR EDIT

ELSŐ FEJEZET

Írország, Corcaigh városának levegőjét áthatja a Kelta – tenger illata, mivel partjától nem messze fekszik. Emily ebben a városban, egy ősi kastélyban nevelkedett, mely generációkon keresztül öröklődött. Az épület ódon falai sokat tudnának mesélni, lépcső melletti falakon az ősök arcképei nyugszanak. Az emeleten több hálószoba van. A földszinti részen hatalmas társalgó és jobbra óriási étkező, hosszú asztallal, faragott székekkel. A baloldali szárnyát a kastélynak az alkalmazottak részére tartották fent. Jobb oldali szárnyon vendégeket szállásoltak el. Az egész épület óriási birtokon fekszik. Terebélyes fák árnyékában padok, az utakat sövények szegélyezik. Bejárata előtt kör alakú virágoskert, melyben a virágok évszakonként nyílnak és különböző színekben pompáznak. Jobbra a rózsakert virít, minden fajtájával. Ennek közepében lugas, melyet vörös színű futórózsa árnyékol be. A kastélytól balra, egy angyalszobor formájú szökőkút, kezében kancsó melyből víz folyik le az alatta lévő, lépcsőzetesen kialakított kisebb sziklákra vízesés szerűen. Körülötte tuják és bokrok különböző formára alakítva. Ebben a fantasztikus környezetben, boldog gyermekora volt Emilynek.

Tanítónőnek tanult, nagyon szerette a gyermekeket. Marcelo hajóépítő mérnökként dolgozott, de Spanyolországban élt szüleivel. A munkája során azonban sok országban megfordult. Így találtak egymásra a fiatalok, akiket Amor nyíla nem hagyott hidegen. Rövid idő elteltével összeházasodtak. A férfi feladta spanyol otthonát és a kastélyba költözött. Két gyermekük született Jack és Sophia, kevés

korkülönbséggel. Emily otthon tanította őket, ameddig csak lehetett, majd a középiskolai éveik következtek.

Jack magas, sportos testalkatú fiú lett, fekete göndör hajjal, bőre kreol színű és fekete szemei csak úgy csillogtak. Imádta az úszást, búvárkodást, valamint a hajózást. Mégis, inkább jogásznak tanult Dublinban, Írország fővárosában, az egyetemen. Az igazság bajnokaként vonzódott ehhez a pályához. Vezér egyéniségét és virtusát édesapjától örökölte. Természetesen a hobbijáról sem mondott le. Az egyetem elvégzését követően, mivel tanulmányi eredményei kiválóak voltak, az egyik banknál jogászként kapott állást. Későbbiekben, megnyitotta a bűvár iskolát és hétvégeken oktatott Corcaigh partjánál. Húga, nagyon szerette és felnézett bátyjára, mindenben támogatták egymást.

Sophia, gyönyörű nagylánnyá érett. Hosszú sötétbarna hajának hullámai huncutul simultak az arcába. Ragyogó fekete szemeivel és bizalomkeltő mosolyával mindenkit elkápráztatott. Az orvosi egyetemet végezte el, szintén Dublinban és mentőorvosként dolgozott. Szeretetteljes, segítőkész, vidám természetű leány, aki azért szerette a kihívásokat. Többféle önvédelmi ágazatban is kipróbálta teljesítőkéességét, valamint a búvárkodás sem maradt el részéről. Teljesen megbabonázta a víz alatti világ. Csodálatos színű korallak, növények és a sok féle különös halak, rákok, egyéb élőlények. Kimondhatatlanul vonzódott hozzájuk.

Jack gyermekkori barátja Harry, szintén ezen az egyetemen tanult, de a régészeti karon. Nagyon szerette a történelmet, igencsak érdeklődött a kutatások iránt, ami a korábbi korszakokat illeti. Szülei, hirtelen hagyták el a földi világot, egy súlyos autó balesetben életüket veszítették

mindketten. Ekkor Harry a tizenhetedik évét töltötte. Teljesen egyedül maradt, a gyász nagyon megviselte. Jack családján kívül senkije sem volt. Ezután Marcelo és Emily, úgy döntöttek, hogy magukhoz veszik és támogatják a továbbiakban, mintha saját gyermekük lenne. A fiatalok nagyon jól megértették egymást. Ezért Harry hamar be tudott illeszkedni új szerető családjába, ahol könnyebben fel tudta dolgozni az elvesztés fájdalmát.

Komoly, magas, szőkésbarna, tengerkék szemű fiatalember lett belőle. Szinte minden szabadidőt együtt töltöttek Jackkel, megtanult ő is búvárkodni. Az egyetemi évek alatt együtt béreltek egy nagyobb lakást Dublinban. Ez mindhármójuknak megfelelt a későbbiek során is, mert tanulmányaikat követően ebben a városban találtak munkát maguknak. Harry a dublini levéltárban dolgozott osztályvezetőként. Többnyire a hétvégéket és az ünnepeket otthon töltötték Corcaigh – ben, szerető szüleik körében. A bűvároktatásnak is a város tengerpartja adott helyet.

Egyikőjüknek sem volt még párja, előbb a tanulás, majd a munka kitöltötte az idejüket. Azt a kevés szabad órát, napot, ami maradt, közös programokkal ütötték el. Persze, azért az egyetemről, később a munkájuk során csapódtak hozzájuk, így a baráti körük elég nagyra sikerült. Mindhárman, igen vonzó, szerethető személyiségek voltak. Azonban a szerelem hálójába még nem estek bele.

Bár Harry, az utóbbi időben, mély érzéseket kezdett el táplálni Sophia iránt. Mind külseje és személyisége egyre inkább elvarázsolta. Amikor ráébredt érzéseire megijedt tőle. Félt attól, hogy esetleg elveszítheti emiatt még a barátságát is. Ezért eleinte titokban tartotta, nem tudta mi-tévő legyen. Azonban a visszafojtott érzések lelkiileg kezd-

ték felőrölni. Minden gondolata csak Sophia és teljesen elvonta már a figyelmét munkájáról is. Igaz, úgy tűnt számára, hogy talán a lánynak sem lenne ellenére a közeledése. Azonban bizonytalan volt, de annyira felerősödött benne a szerelem vágyakozó érzése, elhatározta a legközelebbi megfelelő alkalommal nem fogja vissza magát. Lesz, ami lesz, bevallja a lánynak iránta táplált érzelmeit. Hiszen a bizonytalanság érzése őrzítő és minden csak jobb lehet számára, mint ez a labilis állapot. A környezetének is feltűnt, hogy kissé türelmetlenebb és valami nagyon aggasztja, de hiába kérlelték, senkinek nem mert beszélni róla.

MÁSODIK FEJEZET

A hétvégén haza utaztak mindhárman, ami állandó lelki felüdülés volt számukra. Közeledett Jack harmincadik születésnapja. Emily és Marcelo egy meglepetés partit szeretett volna erre a különleges alkalomra szervezni Jacknak. Ehhez, be kellett vonniuk Sophiát, hiszen ő ismeri a baráti körüket és tudja, hogy kiket hívjon meg az ünnepségre. A lány persze örömmel segített. Marcelo elhívta a fiúkat horgászni, hogy felesége és lánya ki tudja dolgozni a pontos részleteket.

– Szívem, én a fiúkkal elmegyek a tóra horgászni, ne várjatok ebéddel, csak estére jövünk meg.

Harry és Jack összenéztek, hogy ilyen sokáig ellesznek nem gondolták, de nem szóltak semmit.

– Rendben drágám, vigyázzatok egymásra és hozzatok halat haza is.

A tó olyan volt, mint egy kis tengerszem, körül vették a hegyek. Partjától nem messze kőből épült menedékház, tűzrakó hellyel színesítette a tájat. Kissé távolabb nyúlt be a stég, mellette néhány csónak sorakozott fel. Csendes, élővilágban és különféle fákban, növényekben gazdag természetvédelmi táj.

– Jack, Harry! Mit gondoltok, a stégen állítsuk fel a horgász felszerelést, vagy a csónakkal menjünk beljebb? – kérdezte Marcelo.

– Lehet, jobb lenne a tavon feljebb, talán több halat sikerül kifogni – válaszolta Harry.

– Remek, ti menjetek a csónakkal, én itt állítom fel a botomat és közben szedek össze száraz fát a tűzhöz – mondta Jack.

Harry és Marcelo ezzel elindultak a csónakhoz. Jack pedig hozzáfogott, hogy a horgászbotját rögzítse a stég mellett. Kisebb sügéreket látott a vízben úszni, gondolta csak lesz belőlük néhány, amit megsüthetnek ebédre.

Marceloék feljebb eveztek a tó közepén és bíztak abban, hogy akad nagyobb hal is a horgukra, amit hazavihetnek. Csendben várták a kapást, míg gondolataikban kalandoztak. A Nap melegen süttött rájuk és lágy szellő simogatta testük.

– Harry! Látom rajtad, hogy mostanában nagyon aggaszt valami. Mi történt? – kérdezte Marcelo.

–Hmm. Hol is kezdjem? Nagyon nehéz erről beszélnem, de örülök, hogy megkérdezted és legalább neked elmondhatom – válaszolta Harry.

– No, ki vele hát, legalább megkönnyebbülsz és hátha segíteni is tudok neked – kérte Marcelo.

– Tudod..., időközben, beleszerettem... Sophiába. Az iránta érzett szerelem, már teljesen felőröl. Minden perc fáj, amit nem vele töltök el. Nem tudom mitévő legyek, nem mertem senkinek beszélni erről – mondta csendesen, meghittén Harry, miközben könnybe lábadtak szemei.

Marcelonak tágra nyíltak, elkerekedtek a szemei, majd mosolyra görbült szája.

– Édes fiam! Meglepődtem, de örülök is neki, mert jóra való férfi lett belőled. Ilyen való az én Sophiám mellé. Tu-

dom, hogy szeret téged, de azt nem, hogy testvéreként, vagy férfiként is. Ennek kiderítése viszont a te feladatod. Én csak egyet kérek tőled, légy vele tisztességes, döntésedtől függetlenül. Ezt a szerető családi békét mindig őrizzük meg, hiszen fiamként szeretlek én is téged. Ha Sophia úgy érez, mint te, én áldásom adom rátok és szerintem Emily is.

– Ez sok erőt ad nekem, köszönöm! – mondta Harry és megkönnyebbülve ölelte át Marcelot.

Eközben, Jacknak sikerült kifognia jó pár kisebb sügért. Hozzáfogott megpucolásukhoz és az előkészítésükhöz sütéshez. Délfelé járt az idő, éppen kiszaladt a stég végére, hogy megnézzze, jönnek – e már visszafelé, amikor felbukkant a csónakjuk orra. Marceloéknak is horogra akadt négy közepes tőkehal, amit később hazavittek. Jó hangulatban fogyasztották az ebédjüket. Kicsit sziesztáztak, beszélgettek, majd összepakoltak és hazaindultak.

Emily és Sophia mindent részletesen elterveztek. Összeállították a névsort és megbeszélték a vacsora menüjét. A közelben lakott egy baráti házaspár, akik zenészek voltak. Nagyon jó kapcsolatot ápoltak egymással. Természetes volt számukra, hogy őket kérik fel ismét a zene szolgáltatására.

– Anya! Lucyvel mi van? Tudsz róla valamit? – kérdezte Sophia.

– Ő elment Londonba, ott él. Oknyomozó újságíró lett az egyetem elvégzése után. Ritkán jön haza, állandóan a világot járja. Pont nem rég futottam össze az édesanyjával. Panaszkodott, hogy alig tud róla valamit – válaszolta.

– Egyszerűen eltűnt, pedig olyan jó barátnök voltunk az iskolában, szívesen találkozánk már vele. Emlékszem, Jack akkoriban nagyon odavolt érte. Milyen óriási meglepetés lenne neki – mondta nevetve Sophi.

– Küldj meghívót a szülei címére, ha addig beszélnek velem, vagy hazajön, majd átadják neki.

– A középiskolai évek után, olyan sokan eltávolodtunk egymástól, mindenki más irányba ment tovább. Jó kis összetartó csapat voltunk – gondolt vissza a lány.

– Kislányom, az élet sodrása, már csak ilyen! – válaszolta mosolyogva Emily.

A Nap korongja egyre vörösebbre festette az égalfát, ahogyan közelített a horizonthoz. A levegő egyre hűvösebb lett.

– Sophi! Teríts meg kérlek, lassan megérkeznek apáék a horgászásból. Remélem tudtak elég halat fogni az ünnepségre.

Alighogy kimondta, már meg is jöttek.

– Jókor érkezünk? – kérdezte mosolyogva Marcelo.

– Igen, már vártunk benneteket finom vacsorával! – válaszolta Emily is mosolyogva és közben átölelte férjét.

A hagymával, sárgarépával, zellerrel és burgonyával készült, ír pörkölt marhahúsból, nagy kedvence a családnak. Így ez került az asztalra a hosszú nap után. Jóízűen megvacsoráztak és közben vidáman beszélgettek, majd történeteket meséltek. Az este gyorsan elszaladt.

– Szerintem, most már tegyük el magunkat holnapra, mert reggel korán kell kelniük – mondta Jack.

– Fiam! Nagyon vörös az égája, holnap viharos szél várható, ne menjetek ki a vízre – figyelmeztette Marcelo.

– Tudom apa, de várnak a bűvár tanoncok. Ne aggódj, lemondjuk, ha veszélyes lenne, és nem megyünk ki messzire – nyugtatta meg Jack.

Az este befejezéséül együtt mondták el az Ír ősi áldást.

„Az Úr legyen előtted,

hogya jó utat mutassa neked.

Az Úr legyen melletted,

hogya téged karjába zárjon és megvédjen.

Az Úr legyen mögötted,

hogya megvédjen a Gonosz cselvetésétől.

Az Úr legyen alattad,

hogya felfogjon, ha leesel.

Az Úr legyen tebenned,

hogya megvigasztaljon, ha szomorú vagy.

Az Úr legyen körülöttem,

hogya megvédjen, ha mások rád rontanak

Az Úr legyen fölöttem,

hogya megáldjon téged.

Így áldjon meg téged a jóságos Isten,
ma, holnap és minden időben.” Ámen!

Ezek után mindnyájan aludni tértek. Az éjszaka folyamán a szél, viharossá erősödött. Reggelre beborult az ég, dörögött, villámlott szinte folyamatosan. Jack felhívott mindenkit, hogy a bűvároktatás elmarad az időjárásí viszonyosság miatt.

– Na, viszont, ha már így alakult, mit szólnátok hozzá, ha hamarabb visszamennénk? Van néhány szerződés, amit át kellene néznem – kérdezte Jack.

– Rendben, nekem is van pár dolog, legalább el tudom intézni – válaszolta Sophi, miközben édesanyjára kacsintott.

– Nekem sincs kifogásom ellene, akkor megyek pakolni – mondta Harry.

Gyorsan összekészültek és elbúcsúztak szüleiktől.

– Marcelo! Engem annyira aggaszt ez a Harry, olyan csendes és feszült volt. Nem mondott neked semmit, hogy mi a problémája? – kérdezte Emily.

– De, igen! – válaszolta a férje, miközben felhúzta szemöldökét.

– No, hát mond már! Úgy kell kiszedni belőled?

– Gyere drágám, üljünk le ide a kanapéra. Ezt meg is akartam veled beszélni, hogy mi a véleményed – kérte Marcelo.

– Megijesztesz! Ekkora a baj? – kérdezte a felesége nagy izgalommal.

– Szerintem nem, de te majd eldöntöd. Harry beleszere-
tett a mi Sophiánkba – válaszolta, és kérdően nézett rá.

– Jaj, Istenem! – kiáltott fel, miközben összecsapta a te-
nyerét.

– Harry, megbízható rendes férfi, ha Sophia viszonozza,
én áldásom adom rájuk. Szerintem jobb férjet nem is kí-
vánhatnánk a lányunknak – mondta Marcelo.

– Igen ez biztos, szinte mi neveltük fel őt is. De, mi lesz,
ha nem kölcsönös, vagy összevesznek. Bele sem merek
gondolni – aggodalmaskodott Emily.

– Neked nem mondott Sophi semmit, hogy tetszik – e
neki valaki?

– Nem. Tudod szívem, már mások ezek a fiatalok –
mondta és közben legyintett a kezével.

– Ne aggódj édesem! Minden rendben lesz, meglátod. Jól
neveltük őket, rendes, becsületes gyermekek és büszkék
lehetünk rájuk. Úgy gondolom, meg tudják majd oldani
úgy, hogy ne sérüljön a szeretet családjukban.

– Imádkozzuk és bízunk az Úrra! – mondta lezáróan
Emily.

A fiatalok, kora délután érkeztek meg Dublinba, itt az idő
kellemes volt. Nagyon szerethető, hangulatos város, az
öböl két végpontjától, az északi Howth – félszigettől a déli
Bray városáig tart. A széles öböl dimbes – dombos házak
látványát mutatja. Régebbi időkben szigorúan megkülön-
böltették a folyó déli partján található gazdag központot a

folyótól távolodva egyre jobban szegényedő északi oldal-tól. Több kifejezetten bevásárló utcája van. A középkori utcarészletek, viking harci jelmezek, több száz éves ott-honok is fellelhetőek. A St. Stephen's Green nevet viselő közpark a helyiek kedvence. Hatalmas, tiszta, tele luga-sokkal és árnyat adó lombos fákkal. A vízen úszó kacsák és illatozó virágok látványa lenyűgöző.

A házhoz, amiben laktak, tartozott egy kisebb kert. Terebélyes fákkal, dísznövényekkel és sok – sok rózsával. Hatalmas terasza erre a kertre nyílt. Az emeleten három különálló szoba, míg a földszinten nagy ebédlő, melynek oldalfala hőszigetelő üvegből készült körbe. Így a felkelő Napot is csodálhatták innen és a lenyugvó Nap korongját is. A szobák ablakai az Ír – tengerre néztek, pazar kilátással. Az éjszakai csendben, a hullámok morajlása ringatóan, megnyugtatóan hatott testük és lelkük pihenésére.

Hazaérkezésüket követően, előbb mindhárman elvonul-tak a szobájukba. Majd Shopi, a hóna alá vette a laptopját és kiült vele a teraszra, hogy megszerkessze a meghívókat. Rövid idő múlva Harry utána ment.

– Jó, hogy jössz! Ép, szólni akartam neked. Két hét múlva lesz Jack születésnapja. Anyáékkal meglepetés partit szerve-zünk neki. Most szerkesztettem a meghívókat. Nézd meg, hogy tetszik e neked, mi a véleményed? – kérdezte a lány.

– Nagyon ízléses, ügyes vagy! Jó lesz – mondta Harry.

– Én átküldöm neked, te légszíves nyomtasd már ki hol-nap és én majd postázom őket, hogy minél hamarabb megkapják.

– Rendben – válaszolt Harry.

– Valami különleges ajándékot is kellene majd vennünk, van valami ötleted? – kérdezte Sophi.

– Már régen szeretne elmenni Tibetbe. Mi lenne, ha egy utazási kupont kapna tőlünk ajándékba?

– Nagyszerű ötlet! Támogatom! – kiáltott fel örömmel a szerető hűg.

– Tudok egy jó utazási irodát, holnap ezt is elintézem, ha akarsz – mondta Harry.

– Hát ez gyorsan ment! Köszönöm szépen a segítséget – majd mosollyal az arcán gyorsan megpuszilta Harryt, aki belepirult a lány közeledésébe.

– Van kedved elmenni vacsizni, ide a törzshelyünkre? – kérdezte Harry.

– Persze, jó ötlet! – válaszolta Sophi.

– Jack! – kiáltott fel az emeletre a lány.

– Jössz velünk vacsizni, vagy hozzunk valamit neked? – kérdezte.

– Nem, köszi. Később utánatok megyek – válaszolta Jack.

Ez az étterem a közelben volt, egy emeletes épület, amiben bár és söröző rész is található. Harry és Sophi egy nagyobb asztalhoz ültek le. Már elkezdtek vacsorázni, amikor váratlanul odaköszönt hozzájuk Grace és Leah, ők nagyon jó barátnők. Dubliniak, bár Leah nagyszülei Corcaigh – ban laknak. Néha elmegy hozzájuk és pár napot velük tölt. Ugyanazon az egyetemen tanultak mindnyájan és sokat buliztak együtt. Grace inkább humán beállítottságú volt, így magyar tanár lett belőle. Leah egy gyógy-

szergyárban dolgozik vezetőként, vele egy ideig csoporttársak is voltak Sophival. Őneki, már akkor nagyon tetszett Jack. Később még búvárkodni is megtanult a kedvéért, de így sem került közelebb hozzá.

– Sziasztok! De jó, hogy itt vagytok! Jacket hol hagytátok?
– kérdezte Leah.

– Otthon dolgozik, de később jön ő is – válaszolta Sophia mosolyogva.

– Szuper, úgylis rég találkoztunk. Leülhetünk hozzátok? – kérdezte ismét Leah.

– Persze gyertek! Grace! Mi történt? Olyan szomorú vagy
– kérdezte Sophi.

– Nem rég szakítottunk a barátommal. Külföldre ment dolgozni és a távkapcsolat már nem működött. Ezért továbbra is várom az igazi, nagy Őt. – válaszolta a lány kicsit kényszeredett mosollyal.

– Sajnálom – mondta Sophi.

– Veled mi újság, még mindig egyedül? – kérdezte Leah.

– Igen, bár az én szívem már megtalálta az igazit, csak ő még nem tud róla – válaszolta Sophi, kaján mosollyal az arcán, miközben szeme sarkából Harry reakcióját figyelte.

A hatás nem maradt el. Harry fülig pirult és arca megfeszült. Rémulten gondolt arra, hogy Sophi valakibe szerelmes, neki esélyt sem adva.

– Jaj, a plátói a legrosszabb, akkor egy cipőben járunk – mondta Leah sajnálkozva, közben füle mögé simította fekete haját.

– Elmegyek, hozok italt – szólalt meg Harry.

A szíve majd kiugrott a helyéről, olyan feszültség lett úrrá rajta. Ez jó ürügy volt arra, hogy kicsit összeszedje magát.

– De jóképű férfi lett ebből a fiúból és milyen figyelmes! Van valakije? – kérdezte Grace.

Sophiban rögtön előjött a kis zöld szörny, a féltékenység manója. Hogyisne! Gondolta magában, nem fogod előlem elvenni Harryt.

– Jelenleg nincs, de nem hagyom, hogy csak szerelmi pót-léknak használd – válaszolta kissé arrogánsan.

A lányok kicsit meglepődtek, de nem forszírozták tovább. Annál is inkább, mert megérkezett Jack, mint felmentő sereg. Harry eközben meghozta az italokat.

– Sziasztok! Látom bővült az asztaltársaság! – köszönt be Jack.

– Gyere, ülj ide mellém! – kérte Leah.

Jack beült Grace és Leah közzé. Élvezte, hogy az est folyamán a lányok versengenek érte. Tetszett a hiúságának, de ő csak bohém módra flörtölt velük. Tudta, hogy Leah régóta szereti, azonban a szívéig sosem ért el. Vidám beszélgetéssel és élcelődéssel telt az idő. Tíz óra felé elköszöntek Leahéktól és hazatértek.

Másnap Sophi feladta a meghívókat. Az utazási kupont becsomagolta Harryval egy kis dobozba, szép kék masnival átkötötték. Majd beletették még nagyobbba, elhelyeztek mellé fehér szentelt gyertyát, piros szalaggal díszítve. A következő nagyobb dobozba hozzá raktak füstölőt és ismét kék masnit tettek rá, a születésnap kártyával együtt.

– Így ni! Készen vagyunk! Dolgozzon meg érte! – kiáltott fel nevetve Sophi.

Harry mosolyogva, elbűvölve nézte a vidáman nevető lányt. Ilyenkor két kis gödröcske jelent meg az arcán, ami igazi szexepilje volt.

A kastélyban nagy erővel folyt a készülődés a partira, vásárlás, sütés – főzés, parkrendezés. Mindenkinek meg volt a maga feladata. Több mint ötven főt hívtak meg kollégákat, barátokat és jó szomszédokat a családtagjaikkal együtt.

HARMADIK FEJEZET

Eljött a nagy nap, Jack harmincadik születésnapja. Szerencsére az idő is nagyon kellemes volt. A Nap sugara melegen hatolt át, a csodásan kék égbolton. A kastély előtti parkban hosszú asztalon sorakoztak, különböző ételek és hidegtálak, gyönyörűen csipkézett, fehér színű ünnepi terítők. Az ételek ezüst tálcán és fehér porcelánban találva, amire kék színnel volt ráfestve Emily őseinek monogramja. Külön jobbra, egy bárpult, amit színes lufikkal díszítettek két végén, itt sokféle ital közül lehetett választani. Balra pedig kis színpad a zenészeknek, amire színes szalagokat rögzítettek. A háttérrel virágok színes kavalkádjával festette meg. Ők jöttek elsőként, hogy beállítsák a hangfalakat, szintetizátort, mikrofont és már zenével tudják fogadni az érkező vendégeket. Az egyik alkalmazott, tálcán pezsgővel kínált mindenkit.

Kis idő elteltével, Jack egyik kedves kollegája Mark köszöntötte a kastély úrnőjét, Emilyt nagy csokor virággal. Majd folyamatosan érkeztek a meghívottak, alkalomhoz illő ruhákban, szmokingokban, illetve öltönyökben. Betoppant Grace és Leah is a nagyszüleivel együtt, mindketten elbűvölően csinos ruhában. Úgy tűnt, hogy teljes a létszám, éppen elkezdték játszani a zenészek a Happy Birthday című számot, amikor megjelent Lucy. Káprázatosan elegáns vörös színű ruhában, melynek felső része csipkézett és fekete rózsaszín formájú kitéző csillant meg a bal melle felett. Minden szempár őt figyelte.

– Lucy! Te vagy az? – kiáltotta meglepődve Sophi és sietett elé üdvözölni.

– Fantasztikusan jól nézel ki! Olyan régen láttalak, hogy alig ismertelek meg. Azt hittem nem is fogsz tudni eljönni. De jó, hogy itt vagy! – és boldogan ölelte át barátnőjét.

– Nagyon szuper, hogy láthatlak titeket, nem tudtam ellenállni a meghívásnak, amit ezúton nagyon köszönök. Sajnos csak rövid időt sikerült kiszakítanom, de itt vagyok! – mondta nevetve Lucy.

Megkezdődött az ünnepség, mindenki külön is köszöntötte Jacket. A családja átadta neki a kék masnis nagyobb méretű dobozt.

–Hú, mekkora doboz ez, mit rejt vajon? – kérdően nézett rájuk.

– Bontsd ki bátyókám! – szólt mosolyogva Sophi

Jack elkezdte bontogatni, mindennek nagyon örült és közben csak nevetett, hogy minden dobozban van még egy.

– Ez biztos, hogy a húgom ötlete volt!

– Talált, sülyedt! – szólalt meg Harry mosollyal az arcán.

Amikor az utolsó dobozt is kibontotta, előbb meglepett arccal nézte, szinte megszólalni sem tudott. Majd kitörő örömmel ölelte át szüleit, Sophiát és Harryt.

– Köszönöm nektek, hogy valóra válthatom a nagy álmat! – mondta megilletődve.

– Mi csak egyet kérünk tőled édes fiam, gyere vissza épen és egészségesen – kérte Emily féltő mosollyal az arcán.

Kiváló zene szólt, a vendégek remekül érezték magukat. Mark félre hívta Jacket.

– Te nem is mondtad, hogy milyen gyönyörű húgod van! Jár valakivel?

– Nem tudok róla, azt hiszem szabad a pálya, kemény dió, de próbálkozni lehet – mondta nevetve Jack.

Ezzel Mark megkereste a szemével Sophiát és odament hozzá. Bókolt neki, próbált udvarolni, de ő udvariasan lerázta a fiút és otthagyta. Majd Lucy felé igyekezett, hogy beszélgessenek, hiszen annyi mesélnivalójuk van egymásnak. Amikor kissé távolabbról visszanézett látta, hogy már Grace szórakoztatja Markot.

Nem hagyta sokáig egyedül a fiút, gondolta és mosolygott magában. Egyébként intelligens, helyes srác. Magas, ki-sportolt testalkatú, sötétbarna haja, fekete szemek és bajusza alatt, szélesen ívelő száj. Ez azonban Sophiát hidegen hagyta, mert a szívkirálya Harry és másnak esélyt sem akart adni. Remélte, hogy majd Grace-nek nagyobb sikere lesz. Aki, csinos fiatal lány és ráfér a vigasztalódás. Szőke, hosszú hajával és csalfa kék szemeivel talán csábítóan hat majd Markra.

Leah, már kínosan folyton Jack közelében volt, nem hagyva ezzel teret szinte másnak. Már – már azt gondolhatták volna, hogy a barátnője. Akadt, aki bizalmasan meg is kérdezte testvérét, miközben ő, mondhatni menekült a lány elől. Vicces ezt látni, persze sajnálta Leaht a fölösleges körökért. Ráadásul a bátyja olyan típusú, hogy valaki minél inkább rátapad, ő annál inkább igyekszik távol tartani magától.

– Gyere Lucy, üljünk le ide! Mesélj el mindent, mi történt veled, mióta elvesztettük egymást – kérte Sophi.

– A középiskola után, Londonban végeztem az egyetemen. Oknyomozó riporterként dolgozom, nagyon izgalmas a munkám és imádom. Az egész világot bejárom, sok szép helyen megfordultam már. Amikor kész a riport anyaga, egy kevés időre a londoni lakásomban vagyok, amíg megírom. Aztán már megyek is tovább. Igyekszem egy könyvet is összeállítani ezekből. – válaszolta lelkesen Lucy.

– Veled mi a helyzet? – kérdezett vissza.

– Én Dublinban végeztem, mentőorvosként dolgozom. Ott is lakunk Jackkel és Harryval egy bérelt szuper lakásban. Hétvégenként többnyire hazajövünk anyáékhoz. Vasárnap délelőtt bűvároktatást tartunk, ha az idő megengedi.

– De, jó! Egyszer, ha lesz időm, majd engem is tanítatok meg bűvárkodni. Nagyszerű lehet. Harryval együtt vagytok?

– Még nem, de reménykedem! – válaszolta huncut mosollyal az arcán Sophi.

– Jacknek, az a barátnője? – és fejével Leah felé intett.

– Nem, csak szeretne az lenni, de a bátyám szívét nem éri el.

– Milyen karakán férfi lett belőle, bár tiniként is helyes fiú volt.

– Te nagyon tetszettél neki abban az időben. – mondta mosolyogva Sophi.

–Tényleg? Ne mond már! Mindig piszkált! Azt hittem, hogy ki nem áll.

– Neked a magánéleted milyen, hogy mindig utazol? – kérdezte Sophi.

– Á! Sejtheted! És legyintett a kezével. Egy férfi sem viseli el ezt a fajta életmódot. Nem mondom, néha van egy – egy próbálkozás, de reménytelen. És őszintén, nem voltam még annyira szerelmes, hogy feladjam a munkámat komoly kapcsolat miatt. Nagyon jól érzem magam így a bőrömben. – válaszolta Lucy.

Harry is megérkezett a lányokhoz és közéjük ült.

– Nem zavarlak benneteket a csevegésben? – kérdezte.

– Á, dehogyan jó, hogy jössz! – válaszolta Sophi felcsillanó szemekkel.

– Mesélj magadról Harry, mivel töltöd napjaidat? A középiskola elvégzését követően nem tudok rólad semmit. – kérdezte Lucy.

– Dublinban az egyetemen, régészeti szakon végeztem, jelenleg a levéltárban dolgozom, mint osztályvezető. Jackkel és Sophival, bűváriskolát nyitottunk Corcaigh – ben és hétvégente oktatunk – válaszolta Harry szerényen.

Mielőtt még tovább faggatta volna Lucy, lehuppant hozzájuk Jack.

– De jó, hogy látlak Lucy! Micsoda gyönyörű nő lett belőled! Egészen elbódítasz! Nagyon örülök, hogy el tudtál szabadulni a munkádtól. Tini korunk óta nem is láttalak. Csak hallom, hogy röpködsz a világban – mondta Jack.

– Köszönöm a bókot, igazán kedves tőled. Igen, eléggé lefoglal a munkám és nem sokat időzöm egy helyen – válaszolta mosolyogva Lucy.

– Sophi! Neked, ez a kedvenc számod! Megyünk táncolni?
– kérdezte Harry.

– Igen! – válaszolt boldog mosollyal az arcán.

– Te Jack! Most már ennyi idő után, elárulhatnád nekem, hogy anno, miért bosszantottál fel állandóan? – kérdezte Lucy.

– Tényleg nem tudod királylány? – kérdezte nevetve Jack és közben mélyen a szemébe nézett.

– Nem – válaszolta kissé zavarba esve, mert Jack szemkontaktusa a lelkéig hatolt.

– Azok a gyönyörű puma szemeid, már akkor elvarázsoltak. Megfigyeltem, hogy örömteli pillanatban, mindig szép kék színű. Amikor felbosszantottak átváltozott, ilyen zöldeskékké. Meg kell, valljam én ezt, az átváltozást nagyon szerettem. Ezért találtam ki mindenfélét – mesélte nevetve.

– Ó, te! – kiáltott fel Lucy.

– Látom, azóta is megmaradt – és nevetett tovább Jack.

– Hihetetlen vagy, egy igazi nagy kópé! És én mindig bedőltem neked! – mondta Lucy, kicsit bosszúsan, de nevetve.

Leah szeme sarkából féltékenyen figyelte Jacket, amint nevetgélnek Lucyvel. Ismerte a fiút és fájt neki, hogy őrá soha nem nézett ilyen átható szemekkel. A nők megérik

a vetélytársat. Láta rajta, hogy számára Lucy többet jelent egy régi barátnál. Meg akarta szakítani ezt a meghitt bájolást és odament hozzájuk.

– Jack! Jössz táncolni? Hölgyválasz van! – kérdezte odahajolva hozzá és közben vállára tette a kezét, majd sunyi tekintettel nézett Lucyre.

– Nem! Leah, ne haragudj! Most Lucyvel beszélgetek – válaszolta Jack.

– Rendben, bocsika! – mondta kissé sértődötten Leah és tovább állt.

– Hú! Ez a lány, most megfojtott volna egy kanál vízben. Tisztában vagy vele, hogy milyen szerelmes beléd? – kérdezte Lucy.

– Igen, tudom, már régóta! De, nem akarom megbántani. Gondoltam, majd csak észreveszi, hogy számomra nem több mint egy barát, hiszen teljesen más egyéniségek vagyunk – válaszolta Jack és közben feszülten beletúrt göndör, fekete hajába.

Leah elszomorodott, hogy nem sikerült a terve. Mélységes csalódást érzett. Most először gondolkodott el azon, hogy tényleg nincs esélye Jacknél, bármit is tegyen. Majd meghasadt a szíve! Ez a fájdalom az arcára is kiült, kicsit szégyellte magát, hogy hiába futott utána. Éveken át kitartó volt, de most úgy érezte, hogy végleg le kell mondania róla. A sírás környékezte és nem akarta, hogy meglássák rajta, ezért szép csendben hazaindult az ünnepségről. Grace és Mark jól szórakoztak egész idő alatt, sokat táncoltak és vidáman beszélgettek, nevetgéltek. Később nagy megértésben, karöltve távoztak együtt a partiról. Közben Harry és Sophia visszatértek Jackhez és Lucyhez.

– Jó, hogy visszajöttetek, mert szeretnék elbúcsúzni tőletek. Hálásan köszönöm, hogy gondoltatok rám és meghívtatok. Nagyon jó volt újra látni titeket – hálálkodott Lucy.

– Talán untatlak? – kérdezte elkerekedett szemekkel és kaján mosollyal az arcán Jack heccelődve.

– Ne viccelj már, dehogy! Nagyon jól éreztem magam veletek. Kora reggel indulok tovább és muszáj magam kipi-hennem.

– És most merre röpködsz, ha szabad érdeklődnöm? – csipkelődött tovább Jack.

– Franciaországban lesz dolgom, főleg Párizsban, de még nem tudom, hogy a tények hová visznek majd tovább. Ne haragudjatok, de nem mondhatok többet erről a munkámról – szabadkozott Lucy.

– Vigyázz magadra! Ne is törődj vele! Tudod milyen a bátyám! – mondta Sophi és legyintett a kezével.

– Ha máskor is hazatalálnál, nyugodtan gyere át hozzánk – mondta Jack és meghittent ölelte magához Lucyt.

– Szavadon foglak! Érdekelne a bűvárkodás – szólt vissza Lucy.

– Állok elébe! Remélem, nem várod meg velem, hogy kinőjön a szakállam! – humorizált Jack.

Mindnyájan elbúcsúztak tőle. Sophia kikísérte Lucyt. Jack, hosszasan, kissé bánatosan nézett utána, ameddig el nem tűnt a szeme elől.

– Látod, Harry úgy érzem, ezzel a nővel le tudnám élni az életem. De mit tegeyek, ha madárnak született – szólalt meg Jack, kissé keserű humorral és széttárva kezeit.

– Meglepő számomra, hogy ilyen érzést váltott ki belőled, tudtam, hogy tetszett neked korábban, de azt hittem, már rég túl vagy rajta – szólalt meg Harry.

– Lucyt, nem lehet elfelejteni! Csodálatos nő lett belőle, sok közös vonás van bennünk és érzem, hogy lelünk egy húron pendül. Az a legrosszabb, hogy nem tehetek semmit, amíg röpköd. A távkapcsolat csak tönkretenné a tiszta érzéseket – mondta Jack lehangoltan.

– Megértelek – szólt csendesen Harry.

– És te Harry! Mikor mondod, már meg végre a húgomnak, hogy szereted?

– Te..., honnan.... tudod...? – kérdezett vissza, meglepetten Harry.

– Ugyan már! Tudod, hogy én átlátok rajtad, nem kellenek ehhez szavak. Légy nyugodt, én áldásom adom rátok, mert szerintem kölcsönös – mondta mosolyogva Jack és hátra veregette.

– Várom, a megfelelő alkalmat.

– Minden alkalom megfelel, ha azzá teszed! – és mosolyogva kacsintott Jack.

A vendégek, közben folyamatosan távoztak a helyszínről. Jól sikerült összejövetel volt, mindenki remekül érezte magát.

NEGYEDIK FEJEZET

Leaht előző este nagyon megviselte, az a fajta szembesülés önmagával, hogy Jack csak egy jó barátnek tekinti, és soha nem fogja viszonzni az érzelmeit. Borzasztóan rosszul érezte magát, mind mentálisan, mind fizikálisan. Reggel betelefonált a munkahelyére, hogy pár nap szabit vesz ki. Nem tudott volna a munkájára koncentrálni, de nem is akart senkivel találkozni és beszélni sem. Csak sírt és sírt, majd belealudt a sírásba. Ahogy felébredt, minden kezdődött előlről és így ment pár napig. Azután próbálta összeszedni magát. Először arra gondolt, hogy nem baj, akkor a baráti kapcsolatot ápolja vele tovább, mintha mi sem történt volna. Legalább így mégis csak a közelében lehet. Eszébe jutott, ahogyan Lucyre nézett, mennyire fáj ez neki. Na, nem! Ezt nem tudná elviselni, hogy a szeme előtt mással legyen, belátta, hogy teljesen felemésztené lelkileg. Inkább, teljesen megszakítja a kapcsolatot vele és megpróbálja elfelejteni. Talán így jobb lesz. A remény szele gondolatban megérintette szívét. Hátha, nem jönnek össze ezzel a lánnyal, ahogy hallotta, világutazó. Ez nem a Jack stílusa és akkor mégiscsak a közelében lenne. A kételyek, már majdnem az örületbe kergették. Úgy döntött, hogy egyelőre a munkájába temetkezik, hogy gondolatait elterelje. Az éjszakáin ez sem segített. Kollegái látták rajta, hogy valami nincs rendben nála, de nem volt közlékeny, így nem tudták hogyan segíthetnének neki. Kimerült, feszült lett, ami korábban nem volt rá jellemző. A baráti társaságát is elhanyagolta. Csak a munkahely és az otthona között ingázott. A főnökének akadt egy lehetősége, amit jónak tartott Leahnál. Ezért behívatta, hogy közölje vele.

– Kedves kollegina! Nem rég kaptam egy felkérést Kaliforniából, hogy szükségük lenne átmenetileg, egy olyan szakemberre, aki megbízható és szereti, érti a munkáját. Én rád gondoltam Leah, ez egy fél év lenne körülbelül. Örülnék, ha el tudnád vállalni.

– Értem..., megtisztelő, de nagyon váratlanul ért és szeretném átgondolni.

– Természetesen! Viszont sürgős lenne, ezért holnap reggel várom a választ.

– Rendben, köszönöm szépen a lehetőséget – válaszolta Leah.

Ezután, folyamatosan azon kattogott az agya, hogy mit tegyen. Igazából érezte, hogy talán jó lehetőség, arra a környezetváltozás, hogy könnyebben túl legyen ezen az érzelmi válságon. Kicsit tartott is tőle, hiszen sok energiájába fog kerülni. Új helyen mindig bizonyítani kell, még akkor is, ha csak átmeneti felkérésről van szó. Tudta száz százalékot kell majd letennie az asztalra. Kétely támadt benne, hogy a jelenlegi állapotában képes lesz-e rá. Reggelre, úgy döntött, hogy elfogadja a felkérést. Egy hét múlva már utazott is Kalifornia államba, Los Angeles-be.

Lucy egész este a partin történetekre gondolt. Nagyon jól érezte magát és boldog volt, hogy Sophiékkel találkozhatott. Jack fekete, mélyreható szemei, kaján mosolya folyton előtte lebegett. Önmaga sem értette, hogy mi történik vele. Ez az érzés újként hatott rá. Csak nem szerelmes lett Jackbe? -kérdezte magától, nem ez lehetetlen! Rögtön elterelte a gondolatait és megpróbált aludni. Másnap indult Franciaországba. Párizsban egy nagyobb cég gazdasági ügyének felderítésén dolgozott, de persze az alap cégtől a szálak tovább vezettek, más városokba és kisebb cé-

gekhez. Úgy három hetet töltött a környéken. Amikor már kezdett forró lenni lába alatta a talaj, visszavonult Londonba. Nem félt, hiszen tanult küzdő sportot, azonban ismerte a határokat és elég anyaga összegyűlt már. Ilyenkor, mindig visszahúzódott a lakásába és csak írt, dolgozta fel az eseményeket.

Ez idő alatt Jack, befejezte a folyamatban lévő ügyeit és kért pár hónap fizetés nélküli szabadságot a cégtől. Nem tudta még, hogy meddig fog tartani az utazása. Sokszor gondolt Lucyre, elgondolkozott azon, akár Londonban is kezdhetné a kirándulását. Fel is hívta, hogy vajon a világ melyik pontján van.

– Szia Lucy! Most éppen merre vagy?

– Helló Jack! Itthon vagyok Londonban, írom a feltárt anyagokat.

– Nagyszerű! Akkor, ha nem zavarlak, meglátogatnálak holnap.

– Tényleg? – képpedt el Lucy.

– Meglepődtél?

– Naná!

– Tudod, kivettem pár hónap fizetés nélküli szabít, mert a végcél Tibet és nem tudom még, hogy mikor jövök vissza. Ezt az utat kaptam a családomtól születésnapomra.

– Azta, de jó neked! Akkor, holnap várlak! A címem elküldöm e-mailben.

– Renden! Köszönöm! Addig is öllelek!

– Én is! – mondta Lucy, szinte magára sem ismerve, örömtől sugárzó hangon.

Olyan energia töltetet kapott, a Jackkel történt beszélgetés után, hogy alig bírta magával. Abba hagyta munkáját és lement vásárolni. Utána, hozzá fogott főzni és sütni, hogy finom hazai ízekkel várja Jacket.

Másnap felvett egy szeméhez illő égszínkék csinos ruhát, melynek felsőrésze kivágott volt és a csupasz vállaira hulltak gesztenyebarna hajának hullámai, ebben várta Jacket.

A fiú, kék farmerben, hozzá illő zakóval és fehér ingben jelent meg Lucy lakásának ajtajában. Kezében négy szál vörös rózsza és egy fekete közepen. A fekete színű nagyon ritka, különleges nemesített fajta. Mint egy huncut kisgyerek az arca elé emelte a virágcsokrot, úgy csengetett be. Amikor a lány ajtót nyitott és meglátta elnevette magát.

– Jaj, Jack te sosem komolyodsz meg! Isten hozott!

– Drága Lucy! Gondoltam ez a csokor stílusban megy a múltkor viselt ruhádhoz! – és nevetve átadta.

– Elképesztő vagy!

– Te, pedig elragadóan gyönyörű és okos! – válaszolta Jack.

– Gyere, csüccs, le ide az asztal mellé. Már megterítettem az ebédhez, azonnal jövök én is, csak ezt a csodálatosan szép virágot vázába teszem – ezzel elillant.

Eközben Jack nézelődött és meglátta, hogy mennyi spirituális könyv van a polcon.

– Lucy! Nem is tudtam, hogy te is ilyen könyveket olvasol.

– Igen, nagyon szeretem őket. Olyan sok erőt és útmutatást adnak a mindennapi élethez. Ezért, irigykedem egy kicsit rád, hogy majd hosszabb időt tudsz tölteni Tibetben.

– Gyere velem!

– Drága vagy, de sajnos nem tehetem, rengeteg a munkám. De az jó lenne, ha visszafelé meglátogatnál ismét és elmesélnéd az élményeidet.

– Kedves Lucy! Kérésed, számomra parancs! Feltétlen így fogok tenni, bár az még jobb lett volna, ha félreteszed a munkádat és eljössz velem – mondta Jack.

Eközben a lány feltálalta az ételeket és hozzáfogtak ebédelni. Lucy borzasztóan zavarban volt, ilyen ajánlatnak nagyon nehéz ellenállni, hiszen élvezte Jack társaságát. Szíve mélyén azonnal igent mondott volna, de tudta, hogy ez most nem aktuális nála. Igazából mindent elárult az arca, legalábbis a fiú előtt, aki átlátott rajta. Ő egy határozott nő, aki mindig tudta, mit akar és véghez is vitte. Most ez a bizonytalanság érzése teljesen felkavarta, mert hadakozott a szíve és a tudata.

– Látom rajtad, hogy szívesen jönnél, mégis miért nem?

– Valóban szívesen elmennék veled, hatalmas élmény lenne, de szorítanak a határidők, ezeket nem tudom félretenni. Tudod, csak két – három évem van még ebben a szakmában, aztán úgy is váltanom kell. Viszont nagyon szeretem és ezért ezt az időszakot még ki szeretném használni.

– Értem – mondta kissé szomorú és érthetetlen arckifejezéssel.

Mindketten a gondolataikba merülve folytatták az étkezést, kínos csend közepette. Jack számára felfoghatatlan volt, hogy valaki ennyire a hivatásának rabja legyen. Az egész életét ehhez, ilyen pontosan megtervezve alakítsa. Sajnálattal, de elfogadta nem tehetett mást.

– Nagyon finomat főztél. Mindezt az én tiszteletemre? – próbálta oldani a feszültséget, mosollyal az arcán.

– Persze! Nagyon örülök, hogy itt vagy – válaszolta lelkes örömmel Lucy.

– Pár napot még itt maradok, jó lenne együtt lógni Londonban, megmutathatnál nekem jelentősebb helyeket. Ennyit ki tudsz szakítani?

– Igen, ezt meg tudom oldani – válaszolta boldog mosollyal az arcán.

Szinte, felszabadult a lelki nyomás alól. Megkönnyebbült, hogy még pár napig élvezheti Jack társaságát.

– Nagyon köszönöm neked ezt a hazai ízesítésű, finom ebédet – majd koccintásra emelte pezsgős poharát.

– Igyunk, az örömteli találkozásunkra! – szölt Jack.

– Boldogan! – és csillogó szemekkel nézett a fiúra.

Az ebédutáni sütizés közben mélyreható beszélgetést folytattak a spirituális életfilozófiáról, valamint arról, hogy a különböző vallások átfedése, egyértelműen kijelöli a mai világban is követhető spirituális utat. Azonban, már késő délutánra járt és Jacknek még terve volt aznapra.

– Drága Lucym! Csodálatosan éreztem magam veled, de most elbúcsúzom. Holnap reggel kilencre, ha érted jövök, megfelel?

– Igen, jó lesz! – válaszolta széles mosollyal az arcán.

Mielőtt elkészönt, szorosan magához ölelte a lányt és csókot lehelt homlokára. Lucyvel madarat lehetett volna fogatni. Érezte, megtalálta Jackben azt a férfit, akit keresett. Sármos, humoros, de komoly életfelfogással bíró személyiség. Tudatára ébredt érzelmeinek, nem tagadhatta tovább maga előtt sem, hogy szerelmes lett belé. Késő estig dolgozott, hogy a munkájával is haladjon. Jack benézett pár könyvesboltba. Szeretett volna venni ajándékba, egy olyan spirituális könyvet, amely még nincs meg Lucynek.

A következő három napban London nevezetességeit járták végig. Először az óriáskerékhez mentek, amely 135 m magas és ebből csodálhatták meg a város látképét. Majd megtekintették a Big Bent és környékét, élvezettel hallgatták harangjátékát. A következő napot a British Múzeumban töltötték. Gyűjteménye több mint 13 millió tárgyból áll. Kiállítótermeiben a világ összes kontinense képviselteti magát. Az utolsó napon megnézték a Westminsteri apátságot, ami ezer éves és az angol gótika egyik remeke. A templom az angol királyok koronázási és temetkezési helyszínéül szolgált, továbbá a királyi esküvőket is itt rendezik. Ebéd után kimentek a Hyde Parkba. Ez London egyik legnagyobb királyi parkja. Gyönyörűen sütött a nap és a lombos fák árnyékában az egyik padon megpihentek. Jack átfogta Lucy vállát és szeretetteljesen magához húzta.

– Köszönöm neked ezt az élményekkel teli idegenvezetést. Fantasztikusan éreztem magam veled – majd arcon puszilta.

– Nagyon szívesen, öröm számomra a veled töltött idő – és lágyan mosolygott vissza a fiúra.

Még egy ideig elüldögéltek ebben a romantikus hangulatban, majd mielőtt hazaindultak volna, megnézték a Greenwichit is, ami a csillagvizsgálójáról híres. Itt halad el a 0. hosszúsági kör, ez a világ közepe. A különböző időzónákat a greenwichi középideőhöz viszonyítják. Rengeteg fotót és szelfit készítettek. Sokat nevettek, beszélgettek, pompásan érezték magukat. Amikor ezen az utolsó estén Jack hazakísérte Lucyt, átadta az ajándékkönyvet. Az elejére azt írta „Szívem minden szeretetével, Lucy királynőmnek!”

– Ha olvasod majd, gondolj néha rám! – és ezzel átnyújtotta a lánynak.

Lucy leblokkolt, úgy meglepődött, miközben a meghatottságtól könnyek szöktek szemeibe.

– Köszönöm...! – mondta halkán, alig érthetően.

A fiú búcsúzóul, derekánál magához húzta, pár pillanatra egymás tekintetében elmerültek és vágytól izzó ajkaik csókban forrtak össze. Jack még az ajtóból visszafordult.

– Várj rám! Addig tarts ki! – mondta mosolyogva és hosszasan nézett a lány szemébe.

– Várni foglak – válaszolta és addig nézett utána, ameddig el nem tűnt teljesen a szeme elől.

Jack, másnap reggel folytatta utazását Tibetbe. Lucy nehezen zökkent vissza a magányos mindennapokba. A szerelme járt folyton az eszében és az együtt töltött örömteli napok. Ismét a munkájába temetkezett, hogy gyorsabban teljen az idő. Sokszor elgondolkodott, hogy hogyan lesz tovább. Abban biztos volt, hogy Jacket nem akarja elveszíteni, talán hamarabb fel kell adnia a munkáját? Kétségei voltak, de tudta a távszerelem, csak ideig - óráig működhet. Egy talány lett számára a további élete.

Ez idő alatt, Sophia és Harry sokat dolgoztak, hétvégénként pedig a bűvároktatás kötötte le az idejüket. Ennek ellenére előnyükre vált, hogy kettesben maradtak. Az estét tartalmas beszélgetésekkel töltötték. Lassan egyre közelebb kerültek egymáshoz. Harry végre vette a bátorságot, hogy bevallja Sophinak, mit érez iránta. A lány nagyon megörült a szerelmi vallomásnak, boldogan élte meg, hogy érzése a fiú iránt viszonzásra talált.

Harry az egyik este vacsorával várta haza a lányt. Az ajtótól, mint egy utat kijelölve, piros szívecskés mécsesek vezettek az ebédlőig és szőnyegként rózsaszirmokat szórt közéjük. Az asztalt elegánsan megterítette, középre helyezett vázában egy csokor vörös rózsát és a szélére két gyertyát.

– Harry! Te mit műveltél? – kérdezte nevetve Sophi, amikor az ajtón belépett.

Harry, csak csendben várt, ameddig leveti kabátját és kecses lábaival megérkezik a rózsaszirmok között az ebédlőig.

– Drága Sophi! Tudod, nem vagyok a szavak embere.

Letérdelt és a zsebéből előhúzott egy kis piros szív alakú plüss dobozkát, benne egy csodálatos gyémántgyűrűvel.

– Halálosan szerelmes vagyok beléd! Hozzám jössz feleségül?

Sophia arcán, a meghittség öröm könnye gördült végig.

– Igen, szerelmem! – válaszolta.

Harry, felhúzta a gyűrűt Sophi ujjára és boldogan ölelte magához, mint aki soha többé nem akarja elengedni. Amikor kibontakoztak egymás karjaiból, a fiú leültette Sophiát az asztalhoz és feltálalta kedvenc ételét. Idilli hangulatban telt az este. Vacsora közben megbeszélték, hogy hétvégén a szülőket is beavatják az eljegyzésbe. Jack hazatérését követően, pedig szűk családi körben megünnepelik. Megegyeztek abban is, hogy nem fognak sokat várni a házassággal, hiszen nagyon jól ismerik egymást, szinte együtt nőttek fel. Inkább szeretnének mielőbb családot alapítani.

ÖTÖDIK FEJEZET

A különböző vallások nagyon érdekelték Jacket, ezért már régebben mélyrehatóan tanulmányozta őket és sok átfedésre bukkant közöttük. A családja keresztény, ebben nevelkedett, ez az alap meghatározta érdeklődés körét. A saját vallásán kívül a Buddhizmus fogta meg leginkább. Fiatalkori álma volt, hogy elmenjen Tibetbe és az ottani néptől közelebbről megismerje ezt a tant. Nagy lelkesedéssel indult nem csak a fizikai utazására, hanem tudta, hogy nagy lelki utazás is vár ott rá.

Természetesen utána olvasott a tibeti nép történelmének. A leírás szerint a helyi lakosok körében mitikus történetek keringenek a nép eredetét tekintve. A történetek szerint, három bodhiszattva, Mandzsusrí, Avalókitésvara és Vadzsrapáni szállt le a Földre, majd eldöntötték, hogy az addigi lakatlan területet benépesítik. Az egyik isten Avalókitésvara, aki Tibet védőszentje is egyben, feleségül vett egy hegyi démont, akitől hat gyereke született, három fiú és három lány. E hat gyermektől származik Tibet népe. Az őslakosok otthona Belső – Ázsiában fennsíki és hegyvidéki terület. A Föld legmagasabban fekvő területe, amit a „világ tetejeként” is emlegetnek. A Himalája északi lejtőjén fekvő, nehezen megközelíthető Tibetet, mindig is a meditáció és az aszkézis földjeként ismerték. Valaha független volt, több királyságra osztva, ma már nagyrésze Kínához tartozik. A dalai lámák, Tibet spirituális vezetői.

Itt, az elterjedt vallás a buddhizmus, követőinek száma tizenöt millió körül van. Azonban a személy fejlődésétől és tanulmányi előrehaladásától függően, három fő irányzatot tanít, a mahájána, hínájána, vadzsrajána. A vallás

tanítása szerint, amikor a test meghal, negyvenkilenc napig egy köztes állapotba kerül. Ezt követően a lélek, vándorlásnak indul és a lélek fejlődésének szempontjából a legelőnyösebb módon próbál újjászületni. Mivel a buddhizmus célja a végleges megszabadulás a létforgatag állapotaiból, különösen nagy hangsúlyt fektet a halál utáni állapotok megismerésére, mert így a hívő közelebb juthat a végső célhoz, a nirvána eléréséhez.

A vallási élet tibeti központja Lhászában van, ezért Jack ott foglalt szállást. Tudta, hogy hosszabb ideig fog maradni ezért lakosztályt kért, ami nyugodt, kényelmes és színvonalas pihenést biztosított számára. Pontosán eltervezte, hogy mik azok a látnivalók Tibetben, amiket feltétlenül meg szeretne nézni és megtapasztalni. Azonban eléggé hosszadalmas és fárasztó volt az utazás, kora este érkezett meg. Aznap már csak elrendezkedett a lakosztályában és kipihente magát, hogy másnap üdén ébredve kezdhesen hozzá az eltervezett úti céljainak megvalósításaihoz.

Lhásza, a világ egyik legmagasabban fekvő városa, a tengerszint felett 3650 méterrel. Lakosainak száma kétszáz-ezer körül van. Ez az ország spirituális központja. A Jokhang Kolostort a VII. században építették és a XV. században buddhista szerzeteseket oktató iskolává vált. A Lhásza központjában található és az egyik legfontosabb zarándokhely Tibetben. Az épület kívülről is lenyűgöző. Arany tetején a jellegzetes két őz és közöttük a sors kereke, talán az egyik legtöbbet ábrázolt tibeti kép.

Kora reggel gyönyörű napsütéses időre ébredt Jack. Az ablakon friss, kissé hűvös levegő áramlott be. Lakosztályának egyik ablaka a belső udvarra nézett. A másik az utca forgatagát mutatta, míg távolban havas hegycsúcsok meredtek az ég felé. Reggelire teát ivott campával. Ez a

tibetiek nemzeti eledele, mely megőrölt, pörkölt árpa vajas és sós, teával elkeverve, majd gombócokká gyúrva.

Miután megreggelizett elindult, hogy megnézzze a Tibet szimbólumának számító Pothala-palotát, ez a dalai láma egykori otthona. Hatalmas kastély stílusú épületkomplexum. Más néven Buddha hegyének is hívják, mert sziklás Vörös-domb tetején áll. Ma már múzeum és zarándok hely, labirintusszerű helyiségeit, szentélyeit több ajtó, folyosó és lépcső kapcsolja össze. A termeket és galériákat, buddhista művészet csodálatos faliképei, színes selyemhímzései borítják, valamint szobrok díszítik. Jack álmélkodva járta be ezt a hatalmas területet és rengeteg fotót készített. Az egésznapot itt töltötte. Hazafelé menetben az egyik kirakat üvegén megakadt a szeme egy felhíváson, mely lehetőséget adott számára, hogy részt vegyen a kolostorban szerzetesek által tartott elméleti és gyakorlati oktatáson. Már másnap boldogan jelentkezett rá. Úgy érezte most valóban beteljesül az áhított álma. Minden nap előadást tartottak a Buddhizmus tanáról. Meditációs gyakorlatokon vett részt, melyek különösen nagy hatást gyakoroltak rá. Lehetősége volt a csikung elsajátítására, amely az egészség megtartásának és fejlesztésének művészetéről szól, a világegyetem energia csere áramlásának felhasználásával. Ezt harcművészeti edzés céljából is szokták alkalmazni. Ugyanakkor segít a tudomány, filozófia összekapcsolásának megértésében. Nagyon könnyen elsajátította a gyakorlatokat, szinte maga is meglepődött rajta. Úgy érezte, hogy ösztönszerűen jönnek belőle a mozdulatok. Mintha már ismerte volna őket.

Az egyik meditáció alkalmával, egy aranyszínű úton haladt előre egyenesen, majd a végén elágazott az út jobbra és balra is. Jobbra egy zárt ajtót talált, amit Kerubok őriztek. Az életének a jövőjét takarta, oda nem léphetett be.

Balra a múlt életeinek pillanat képeivel találkozott, melyekből láthatott párat, ami segített neki megérteni a jelen életével kapcsolatos okozati összefüggéseket. Többek között, látta magát, mint Saolin szerzetes. Ez megmagyarázta számára, hogy miért vonzódik a Buddhizmusvalláshoz, Tibethez, a kolostorokhoz, hogy a meditáció és csikung elsajátítása, miért volt annyira könnyű és ösztönszerű nála. Ami igazán meglepte, hogy az egyik életében, Franciaországban élt filozófusként, feleségével és két gyermekével. A két gyermekében felismerte Harryt és Sophiát. A feleségében pedig Lucy-t. Ez megértette vele, hogy miért olyan különlegesen szeretetteljes a kapcsolat hűgával és barátjával. Lucy-vel, akit első perctől kezdve szeretett és úgy érezte, hogy már ezer éve ismerik egymást. Nagyon egy húron pendülnek. A szeretet érzése nem halványult benne annak ellenére sem, hogy évekig nem látták egymást.

Hatalmas tapasztalattal, impresszióval gazdagodott. Azonban igyekezett, hogy a látnivalókat se mulassza el. Sokat sétált Lhasza utcáin és barátkozott beszélgetett az ottani árusokkal, emberekkel, valamint azokkal a turistákkal, akik azért jöttek, hogy a Tibet látványosságait megnézzék.

Egyik alkalommal csatlakozott is hozzájuk, velük együtt ment el megnézni a Palkhor Monostort és Kumbum sztúpát, ami óriási területen fekszik. A neve szerint, szerencse és boldogság monostora. Az igazi különlegessége, hogy az egyetlen olyan hely, ahol a három rivális buddhista iskola monkjai békében élnek egymás mellett. Magas többszintes épület, az ország egyik legszebb monostora és temploma. A buddhista kápolna együttes, tízezer Buddha képet, ikont, valamint falfestményeket őriz. Emiatt Tízezer Buddha Pagodája néven is ismerik az épület komple-

xumot. Körülötte mindig, rengeteg zarándok gyűlik össze. Pár nap múlva, amikor késő este fáradtan hazaért a szállásra, szó szerint, szinte beájult az ágyba. Egy cseppet sem bánta, hiszen az ott töltött idő egy életre szóló élménnyel gazdagította újra.

Egy hét elteltével megint útnak indult, hogy megnézze a Kailash hegyet. A tibeti és hindu hagyományok szerint ez a világ szíve, amely több ezer méter magasan van. Természetesen nem egyedül ment, hanem vezetővel és több turista társával együtt. Csodálatos környezetben emelkedik az ég felé a havas csúcsa. Tibeti Manasarowar és Rakshashtal-tó közelében található. A hegyre hivatalosan nem szabad felmászni, mivel szent hegy. Pompás élményekkel tért vissza.

Pár nap pihenő után elhatározta, hogy a következő úti célja a Yumbulagang. Ez egy szikla tetején álló, V. században épült kolostor, a tibeti királyság legősibb épülete. Régen erődnek is használhatták. Ma már csak néhány szerzetes lakik benne. Az oda vezető úton végig színes imazászlók lengedeztek. Hitvallásuk szerint az imazászlókra fel van írva egy – egy ima és az erejét, szél viszi a világba szerte, hogy legyen szeretet és béke a Földön. Ahogy közelebb értek már hallották, amint a tibeti tál hangjai felcsendülnek és a hegyek akusztikájában visszhangra találnak. Kellemesen csilingelve töri meg a mélységes csendet. Az óriás hegyormokat fehér hószőnyeg takarja. Innen lenézve a völgyeket ködfátyol borítja és párák, hűvös szellő fúj, míg a levegő ózondús. A Kolostorba belépve a szerzetesek helyel és speciális teával kínálják a látogatókat. A helyiséget körbe járja a füstölőknek illata. Az Imádkozó oltáron, felfénylik a gyertya lángja, míg erős energia áramlik a szobában. Rövid meditációra invitálják őket, mely a negyedik dimenzióba vezet.

Elindul lélek a szellemvilágba, látni a Földet ragyogó kékben és aranyháló védelmezi a térben. A Szférák örvényén egy kapuhoz érve, már a negyedik dimenzióba lépnek. Itt aranyfény tölti be a tájat, míg a fák, virágok átható gyémánt fényükkel, a szivárvány minden színében pompáznak. Az éneklő madarak hangjai szféráknak zenéje. A gyönyörű réten patak csordogál, part mentén fehér kőből díszítősor áll. Ezüstös tükröződése a víznek áthatóan tiszta, ez az életvize mely a lelket meggyógyítja. Markukba véve isznak belőle. Majd engedik hatni magukra a Földnek vonzását és visszatérnek tudatukba.

Élettel tele, felfrissülve mondanak áldásos köszönetet, szíves vendéglátásukért a szerzeteseknek. Fantasztikus tapasztalatokkal és impulzussal gazdagodva indultak vissza a szálláshelyükre.

Másnap Jack elindult, hogy kisebb ajándékokat, emlékeket vásároljon szeretteinek. Amikor visszatért a szállodába, a halban háttal ült egy lány és éppen teázgatott. Az pont úgy néz ki, mint Lucy gondolta magában. De nem, az nem lehet, biztosan csak beleképzelte, mert nagyon sokat gondol rá. Közelebb ment, hogy meggyőződjön róla, mert szíve azt súgta, hogy ő az. És tényleg!

– Lucy drága királynőm! Te, hogy kerülsz ide? – és forró szenvedéllyel ölelte magához a lányt.

– Tudod, nem túl messze volt dolgom és egy kicsit tovább repültem, mert nagyon hiányoztál – válaszolta nevetve.

– De jó, hogy itt vagy! Sokat gondoltam, rád, hogy milyen jó lett volna, ha velem jössz. Hol száltál meg?

– Itt már nem volt hely, gondoltam te biztosan tudsz valamit.

– Hát persze, hogy tudok! Én egy lakosztályt vettem ki, ott ketten is elférünk, ha neked jó! – ajánlotta fel boldogan.

– Nagyon jó lesz, köszönöm!

– Akkor még mire várunk? Gyere! – és megfogta a csomagját és a lány kezét.

– Hú, Jack ez gyönyörű! – kiáltott fel, amikor meglátta a csodálatos lakosztályt.

– Örülök, hogy tetszik, Isten hozott! Érezd jól magad, helyezkedj el nyugodtan, ez a szoba a tiéd – mutatott a mellette lévőre.

Ameddig Lucy elrendezkedett és átöltözött, Jack is szépen elrakta a vásárolt ajándékokat.

– Gyere, elviszlek ebédelni és utána megmutatom neked Lhászát.

– Az remek lesz! – mondta Lucy lelkesen.

– Meddig maradsz itt?

– Egy pár nap bele fog férni – válaszolta mosolyogva, majd kacsintott hozzá és belekarolt a fiúba.

– Elképesztően csodálatos hely, nem bírtam ki, hogy ne lássam! – folytatta Lucy.

– Nagyon boldoggá tettél ezzel! – válaszolta Jack, örömtől sugárzó szemekkel.

Ebéd után Lhasza, központjában sétálgattak az utca forgatagában, miközben Jack röviden elmesélte eddigi élményeit. Lucy, pedig szinte szájtátva hallgatta.

– Holnap elmehetnénk a kolostorba egy közös meditációra, mit szólsz hozzá?

– Annak nagyon örülnék!

Este haza érve, még végig nézték a fotókat, amiket Jack készített. Lucyre komoly hatást gyakorolt a fiú lelkes beszámolója és a képek látványa. Késő este hajtották álomra fejüket.

Másnap reggel átmentek a kolostorba és előadást hallgattak, majd meditáltak. Lucyt elvarázsolta a hely szelleme. Jack a következő napokban megmutatott pár dolgot a környéken és nagyon jól érezték magukat. Ám, ez volt az utolsó estéjük, mivel a lány másnap utazott vissza Londonba. A fiú úgy érezte, hogy muszáj a jövőről beszélniük, mert nem akart bizonytalanságban elválni tőle.

– Lucy! Nagyon szeretlek és boldog vagyok, hogy újra egymásra találtunk – mondta, miközben mélyen a szemébe nézett és megfogta mindkét kezét.

– Én is így érzek Jack, olyan érzéseket hoztál elő belőlem, amit nem is tudtam, hogy bennem vannak.

– Már nem akarlak elengedni téged soha többé! – és magához ölelte szorosán Lucyt.

– Igen, de tudod, hogy ez nem ilyen egyszerű, bárcsak így lenne – mondta sóhajtva a lány.

– Rajtunk múlik csak! Kettőnkön! Hogyan képzeled a közös jövőnket? – kérdezte Jack fülig érő szájjal.

– Nagyon édes vagy! Ezt most vegyem leánykérésnek?

– Szeretném! – és megcsókolta.

– Te, hogyan gondolod Jack?

– Ha neked is jó úgy, akkor egy évet kapsz tőlem, hogy az ügyeidet befejezhesd. Aztán megtartanánk az esküvőt és a kastélyba költöznénk. A szüleim már idősek és elfér nekik a segítség. Én szeretnék egy jogi irodát nyitni Corcaigh – ban. Te pedig lehetnél ott újságíró. Mit szólna hozzá? – mosolygott kedvesen.

– Azta! Látom tényleg komolyan eltervezted! – kiáltott fel Lucy.

– A te szüleid is ott élnek, neked is jobb lenne már otthon, nem?

– Át kell gondolnom édes szívem, mindenesetre kivitelezhetőnek tartom. Azt hiszem az egy év valóban elég lesz, hogy elrendezzem a munkámat. Nagyon tetszik a lelkemnek, amit itt felvázoltál – és boldog mosollyal az arcán átölelte Jacket.

– Egy napot szeretném, ha még maradnál, lehetséges?

– Meg tudom oldani – mondta kis gondolkodás után Lucy.

– Nagyszerű! – kiáltott fel örömeiben Jack.

Másnap reggel Lucy nem találta a fiút, de a reggelijét az asztalra készítette. Nagyon meglepődött, azonban gondolta valami dolga akadhatott, biztosan jön nemsoká. Mire megreggelizett és elkészült, vissza is érkezett.

– Merre jártál, hogy fel sem ébresztettél?

– Meglepit készítettem elő neked! – hozzá kajánul mosolygott.

– Nagyon drága vagy, már alig várom.

– Gyere! Menjünk! – és kézen fogta a lányt.

A kolostorba vitte Lucy. Ott az egyik Buddhista szerzetessel előre megbeszélte, hogy el szeretné jegyezni a lányt, az ottani szertartás szerint. A helyiséget gyönyörűen feldíszítették virágokkal. Halk, lelket simogató zene hallatszott. Már várták őket. Lucy, csak kapkodta a fejét, hogy mi fog történni. Jack már korábban megvásárolta szíve választottjának a gyűrűt, amivel meg szeretne volna kérni a kezét. Türkiz kővel díszített jegygyűrű, melynek a fém részébe mantra volt vésvé. Ezt kispárnára téve nyújtotta át a szerzetes Jacknek, aki felhúzta szerelme ujjára, majd ezután megáldotta őket. Nagyon különleges és megható szertartásban részesültek. Ez az eljegyzés örökké élni fog szívükben.

– Meddig maradsz még itt Jack?

– Azt hiszem, már csak pár hetet. Hazafelé mindenképpen bemegyek hozzád, Londonba – mondta mosolyogva.

– Az jó lesz, csak szólj, hogy otthon legyek – válaszolta Lucy nevetve.

– Természetes!

A nap gyorsan elszalad a boldogságuk közepette. Kora reggel indult útnak Lucy. Hosszasan megölelték és megcsókolták egymást. Az ajtóból a lány visszafordulva még

egy búcsúcsókot intett. Jack szomorúan nézett utána, de tudta nemsokára újra látja.

Hátralévő idejének nagy részét a kolostorban töltötte és kirándulgatott a környéken. Életre szóló élményeket szerzett, nagyon jól érezte magát, azonban a szíve már hazahúzta. Hiányzott a családja és persze Lucy. Összecsomagolt és indult Londonba. A lány már várta nagyon. Végre becsengetett menyasszonya ajtaján. Aki könnybe lábadt szemekkel ölelte át kedvesét. Csodálatos hetet töltöttek el együtt. Megbeszélték, hogy együtt mennek, majd haza és bejelentik az eljegyzésüket. Otthon, már nagyon várta a család, de Jack titokban tartotta, hogy Lucy is vele megy. A lány először a szüleihez ment és csak másnap ment át Jackékhez. Igazán boldog viszontlátás volt ennyi idő után. A fiú élménybeszámolót tartott a szülőknek és húgának, barátjának. Ám a lánykérést még nem mondta el, mert meglepetésnek szánta. Sophia és Harry örömmel tudatta, hogy jegyesek lettek, de megvárták az ünnepléssel Jacket.

Másnap díszebédet tartottak az eljegyzés alkalmával. Lucy azzal a tudattal jelent meg, hogy eljegyzésüket bejelentik. Az meglepetés volt számára, hogy közben Sophi és Harry is eljegyezték egymást.

A pazarul megterített asztalnál, amikor már mindenki helyet foglalt, Jack felállt és bejelentette az eljegyzésüket Lucyvel. Nagy volt a meglepetés, de az öröm még nagyobb. A szülők szemében meghatottság könnye csillogott. Megbeszélték, hogy ha már ezt ilyen jól sikerült összehozniuk, akkor majd az esküvő is dupla lesz. Vidám, boldog hangulatban telt a délután.

Sophia és Harry másnap visszautazott Dublinba, mert dolgozniuk kellett. Jack egy hét múlva csatlakozott hozzájuk, addig még Corcaigh – ban maradt. Lucy is egy hét múlva indult vissza Londonba, így ezt a pár napot még együtt töltötték.

HATODIK FEJEZET

Jack több hónap kihagyása után felvette a munkáját, bár kissé nehézkesen rázódott bele az irodai tevékenységébe.

Harry éppen egy vaskos dosszié előtt ült, ami az Angliai háborúkról szólt. Éveken át többször dült polgárháború, majd ott volt a hétéves háború is. Az 1600 – 1700 közötti évek időszakára esett Anglia és Hollandia felemelkedése és Spanyolország, valamint Portugália hanyatlása. A XVII. században Anglia és Hollandia szövetséget kötött a Habsburgok örökösödési hódító törekvéseivel szemben. A Holland hajók segítettek legyőzni a Spanyol flottát. Az egyezségük következtében Anglia támogatta Hollandiát a spanyolok elleni függetlenségi harcában. Ezeket az iratokat rendezgette, amikor egy elsárgult, megkopott papír hullt a lába elé.

Ebben az állt, hogy Anglia egy kisebb kereskedelmi hajót indított útnak, négy láda aranyrudakat tartalmazó szállítmánnyal Hollandia részére, anyagi támogatás gyanánt. Természetesen az útvonalat nem jelölte meg, mivel titkos küldetés volt. Azonban a hajó eltűnt a rakománnyal együtt és soha nem került elő. Több tudományos expedíció is elindult már a felkutatására, de hasztalanul. A mai napig semmilyen információ nincs róla. A hajó roncsait nem találták meg és az aranyrudak sem tűntek fel sehol. Ez különös gondolta Harry, pedig az okirat szerint léteznie kell valahol. Rögtön lángra kapott benne a kalandvágy és lázasan tűnődött rajta. Meg kell keresniük, de vajon hol? – merült fel benne a kérdés. Egész napot azzal töltötte, hogy ehhez fűződő dokumentumokat felkutasson és térképeket keresett a hajóútvonalakat egyeztette. Alig vár-

ta, hogy este beszámolhasson Jacknek erről, de nem bírt magával és felhívta.

– Szia, Jack!

– Szia, Harry! Mi történt? Olyan izgatott a hangod?

– Figyelj, hatalmas dologra bukkantam, de nem telefon téma. Nagyon fontos lenne, hogy beszéljünk ma este. Csak azért hívlak, hogy nincs – e valami programod, ráérsz – e?

– Persze, megyek haza munka után. Egyébként is félre tenném, mert hallom a hangodon, hogy teljesen be vagy gőzölve. Addig is segíthetek valamit?

– Nem, majd este megbeszéljük, semmi dráma, ne aggódj.

– Rendben, akkor otthon!

Este, Harry érkezett meg legelőször, majd nemsoká utána Jack is hazament és rövid időn belül Sophi is betoppant.

– Nagyszerű, mindannyian együtt vagyunk! Már nagyon vártalak titeket – mondta Harry.

– Na, mi történt? Mi ez a nagy izgalom? – kérdezte Sophi.

– Harry, teljesen begőzölt valamin, mindjárt elmondja – válaszolta Jack.

– Figyeljete, a mai munkám során egy eltűnt kereskedelmi hajóra bukkantam, ami négy láda aranyrudat szállított, és a mai napig nem került elő. Egész napomat azzal töltöttem, hogy mindennek utána nézzek. – Majd részletesen elmesélte a történeteket, amit idáig felfedezett ezzel

kapcsolatban. – Én szeretném, ha mi útnak indulnánk, és megkeresnénk. Mit szóltok hozzá? – kérdezte nagy lelkesedéssel.

– Azta, de jó! Persze benne vagyok! – vágta rá Jack.

– Jó kis kaland lesz és a végeredmény sem elhanyagolható! – szolt hozzá Sophi is.

– Valójában, sok mindenre kell megoldást találni, és ráadásul hárman kevesen vagyunk hozzá – mondta Harry.

– Én Lucyt, megkérdezem, hogy mi a véleménye – állt elő az ötlettel Jack.

– Rendben, de Lucy szerintem, nem fog jönni, hiszen a munkája során állandóan odavan – válaszolta Harry.

– Arról nem is beszélve, hogy még nem is tanult meg bűvárkodni – tette hozzá Sophi.

– Na, idegennel meg nem fogok ilyen hosszú hajóútra elindulni. Ki tudja, hogy meddig leszünk oda, milyen körülmények között. Ha bármilyen krakk beüt a személyiségével kapcsolatban, akkor mit csinálunk? Kirakjuk egy szigeten, hogy helló, majd jövünk? Vagy, tutajjal küldjük haza? Nem! Kizárt, hogy én egy idegennel elinduljak ilyen útra – jelentette ki határozottan Jack.

– Igen, ebben igazad van, bár arra gondoltam, hogy a bűvár suliból valaki, de azokat sem ismerjük közelebbről – mondta Harry.

– Ez a projekt, bár jónak tűnik, de egyelőre úgy látom, hogy több sebből vérzik – szolt hozzá Sophi is.

– És akkor, még azt nem is említettem, hogy én pár hónap után, most tértem vissza a munkába. Ha, most megint el akarok menni hosszabb időre, tuti azt mondják, hogy mehetek, de vissza se jöjjenek – vettette fel Jack.

– Na, a problémák előjöttek, akkor nézzük a lehetséges megoldásokat – szólt Harry.

Mindannyian hosszabb ideig csendben gondolkodtak.

– Én mindenképpen beszélek Lucyvel, aztán majd meglátjuk a továbbiakat, ha vállalja, akkor pár hétvégén az alapokat el tudja sajátítani – jelentette ki Jack.

– Rendben, én meg igyekszem beszerezni a szükséges engedélyeket addig, ez úgyis több hónap, amíg mindennel megszünk, hogy el tudjunk indulni – mondta Harry.

– Még nekem is kérdés, a munkahely – szólalt meg elgondolkodva Sophi is.

– A feladat adott mindenkinek, akkor dolgozzunk rajta! – szögezte le Jack és felment a szobájába.

Már későre járt, így csak másnap este hívta fel Lucyt. Elmesélte neki a Harryval és Sophival történt beszélgetésüket.

– Édes szívem! Nagyon szeretném, ha velünk jönnél – kérte Jack.

– Drága vagy! Hú, ez nagyon komplikált, bár jól hangzik, és szívesen veletek mennék, csak még nem tudom, hogyan oldjam meg. Át kell gondolnom.

– Természetes! Azért szóltam, most, hogy még van időm rendezni a dolgokat. A felkészülés, úgy is több hónap. Azt

is kalkuláld be, hogy legalább a bűvárkodás alapjait el kellene sajátítanod addig. Pár hétvégén, haza kellene jönnöd.

– Nagyon hirtelen jött, még térjünk rá vissza majd.

– Nekem lenne ötletem a megoldásra – javasolta Jack.

– Igen? Akkor hallgatlak.

– Nem lehet tudni, hogy meddig leszünk oda. Én csak úgy tudok eljönni, hogy felmondok. Ez azt jelenti, ha haza jövünk már Corcaighba megyek, és megnyitom a jogi irodámat. Neked pedig lecsökkentjük azt az egyéves megállapodásunkat – mondta nevetve Jack.

– Hát ezt, jól kitaláltad! Nekem ez túl gyors, de átgondolom.

– Nélküled nem akarok menni Lucy! Több hónapig is távol leszünk – tette hozzá Jack.

– Édesem! Átgondolok mindent, most had ne adjak rá választ.

– Rendben, persze, megértem.

Még sokáig beszélgettek, tervezgettek. Jack, mindent latba vetett, hogy rábeszélje a lányt. Végül Lucy beleegyezett, és eltervezték, hogy hétvégén négyen leülnek együtt, és kidolgozzák a részleteket.

– Sophi, Harry! Beszéltem Lucyvel és benne van a nagy kalandba, hétvégén ide jön, hogy megbeszéljük a részleteket – közölte nagy örömmel Jack.

–Az igen! Örülök neki nagyon, akkor meg is leszünk négyen – mondta Sophi.

– Szuper! Nem tudom, hogy érted el nála, de az eredmény számít! – mondta Harry is nevetve.

– Mindketten felmondunk, csak úgy tudunk eljönni. Amikor visszajövünk, Corcaighba költözünk anyáékhoz a kastélyba. Már korábban is gondolkodtam azon, hogy nyitok egy jogi irodát. Lucy, pedig vállalta, hogy ott lesz újságíró.

– Ez remek ötlet! Úgyis idősek már anyáék és biztosan örülnek majd a döntéseknek. Csak még ne szóljunk nekik szerintem, hogy előre ne aggódjanak – mondta Sophi.

– Persze, ezt mi is így gondoljuk. Ti miért nem költöztök haza az út után? – kérdezte Jack.

– Nem is rossz ötlet! Legalább mindannyian együtt lennénk. Lehet, hogy elengednének fizetés nélkülire, de ott is találok majd valamilyen állást biztosan. Átgondolom! – válaszolta Harry.

– Támogatom az ötletet, nekem tetszik. Ez az éjjel – nappal munka, már úgyis sok nekem. Valószínű, hogy el sem engednek fizetés nélkülire. Legalább besegítünk a szülőknék, nem itt fizetjük a lakás bérletét – fűzte hozzá Sophia.

– Meggyőztetek! Tegyük ezt! – lelkesedett Harry.

Eljött a hétvége és Lucy megérkezett Dublinba. Mindhárman, nagy örömmel fogadták. Ebéd után leültek, hogy a részleteket is megbeszéljék.

– Az engedélyek elintézését követően, akkor mindannyian felmondunk és haza is költözhetnénk, már akkor, hiszen ott kell felkészíteni a hajót az útra – dobta fel Harry.

Ezzel mindenki egyetértett, hiszen ez még egy pár hónapot jelentett.

– Én és Jack, a Jachtot készítjük elő, Lucy közben megtanulja a búvárkodást, meg addig is majd, ahogy az ideje engedi. Jó lesz így? – kérdezte Harry.

– Természetes – válaszolták szinte egyszerre Lucy és Jack.

– Én pedig beszerezem a szükséges száraz élelmet, konzervet, meg ilyesmit, amire szükségünk lehet – vállalta Sophi.

– Szuper, akkor ezzel meg is vagyunk – jegyezte meg Harry.

Elővette és kiterítette az asztalra a különböző térképeket, hogy áttanulmányozzák. Elmondta a többieknek, hogy mit sikerült kiderítenie. Az Atlanti – óceán felől, szerintem nem érdemes kutatni, mivel ott folyt a háború és titkos küldetésként nem valószínű, hogy arra küldték a szálítmányt. A La Manche – csatorna már érdekes lehet, azonban több kutató csoport is kereste ott sikertelenül. Maradt az Északi – tenger felé a keresés, bár nem ilyen egyszerű, mert nem tudjuk, hogy a célpont melyik kikötő volt Hollandiában. Sajnos erről semmilyen információt nem sikerült beszereznem. Mint ahogyan arról sem, hogy melyik városból indult.

– Húha! Így elég nehéz lesz. Nyilván, ha tudnánk, hogy melyik városba kellett szállítani egyszerűbb lenne, mert

valószínű a legrövidebb utat választották, illetve az sem mindegy, hogy honnan indult. Így kicsit vakon tapogatózunk – fejtegette Jack.

– Több kutatóhajó, gondolom azért kereste a La Manche – csatornában, mert ott több lehetőség szerinti célpont van. Úgy gondolkodhattak, hogy ott nem tűnik fel a többi kereskedelmi hajó között, mivel ez egy kereskedelmi útvonal – válaszolta Harry.

– Akkor nekünk mindenképpen az Északi – tenger felé érdemes menni – szólt közbe Sophia.

– Igen, én is errefelé hajlok. Az is a mellett szólhat, hogy Hollandia északi részénél vannak a Nyugati – Fríz – szigetek. Itt több kis sziget van, ahol szinte láthatatlanul meg lehet közelíteni a Holland partokat, a Watt – tengeren keresztül – magyarázta Harry.

– Egyetértek! Pláne, ha Anglia délebb területéről indultak, akkor ez a legegyszerűbb – mondta Jack, miközben a térképet böngészte.

– Az a terület, viszont óriási! – szólalt meg Lucy.

– Hát, igen, sok mindent szükséges figyelembe vennünk majd. Át kell a terület hajózási térképét böngészni, az útvonalak és áramlások miatt is. A legoptimálisabb utat érdemes választani – vetette fel Harry.

– Akkor ezzel meg is vagyunk. Ezeket az iratokat, még be tudod szerezni? – kérdezte Jack.

– Persze, rendben lesznek – válaszolta Harry.

Sikerült részleteiben átbeszélniük a teendőket. Hozzá fogtak a megvalósításhoz, pár hónap gyorsan eltelt.

Munkahelyükön felmondtak és haza költöztek Corcaighba. A szülők örültek, hogy újra együtt a család, azonban féltették őket az út nehézségeitől. Lucy, nagyon gyorsan megtanult búvárkodni, kifejezetten ügyes volt. A fiúk kisebb javításokat eszközöltek a hajójukon. Ez egy nagyobb méretű jacht, kényelmesen elférnek benne négyen. Tartozik hozzá egy kisebb fajta mélytengeri merülő kabin is. Minden felszerelést ellenőriztek. Sophi rugalmasan, folyamatosan intézte a beszerzést. Rövid idő múlva, minden készen állt az indulásra.

HETEDIK FEJEZET

Az idő kellemesnek ígérkezett az induláshoz, már minden elő volt készítve. Átnézték a hajózási térképet és az irányt, útvonalakat bejelölték. Megegyeztek abban, hogy az Északi – tengeren három olyan hajózási útvonal van, amelyet érdemes átnézniük. Itt van forgalom is, mert Közép, és Észak-Európát köti össze a világpiacokkal. Így biztonságosnak tűntek. A tenger közepe felé található a hajózási csomópont, amely elágazik Norvégia felé, Dánia felé és Hollandia felé. Ezeknek a körül határolt területén érdemes kutatni, illetve ami még ennél is valószínűbb az a Nyugati Fríz szigeteken át a Watt – tenger területe.

– Te Harry! Egyet még nem mondtál, mi a hajó neve? – kérdezte Jack.

– Nem tudom – válaszolta mosolyogva.

– Na, ne viccelj már! Nem kutathatunk át minden roncsot, ami az utunkba kerül! – szólt Jack kissé ingerülten.

– Miért? Sosem tudni, hogy melyiken mit találunk – és nevetett hozzá.

– Hát ez nem volt vicces Harry! – mondta Sophi is.

Lucy, csak meresztette a szemét, hogy mi lesz ebből és meg sem tudott szólalni.

– Figyeljete! A rossz hírem az, hogy tényleg nem tudom – fordította komolyra a szót. Az okirat nem tartalmazta a hajó nevét, gondolom, hogy szándékosan. Azonban a kapitány nevét fel kellett tüntetniük. Őt Adamnak hívták.

Utána néztem, két hajója volt. Nem tudjuk, melyikkel indult el. A felesége Mary és a lánya Sarah. Valószínű, hogy ezeket a neveket adta a hajójának. Úgy gondolom, hogy ezeket kellene átnéznünk. Persze ezek mind nehezítik az expedíciót, és valószínű ez járult hozzá ahhoz, hogy a mai napig nem találták meg. A jó hírem pedig az, hogy az Északi – tenger legmélyebb pontja is körülbelül 94 méter mély. A Watt – tenger környéke pedig 45 méter mély, ezért a kabinnal viszonylag gyorsan át tudjuk nézni. Feltételezzük, hogy a legrövidebb utat választották, akkor ez lesz a megoldás és ezért ott érdemes kezdeni.

– Hát, ez nagyon szuper! – mondta Jack.

– Jól indul – tette hozzá Sophi is.

– Harry, tartogatsz még egyéb meglepetést? – kérdezte Lucy is, mert nem bírta magában tartani ezekután.

– Én már nem, azt hiszem mindenről beszámoltam nektek, amit tudok. A többit, majd az út, és a tenger adja – válaszolta mosolyogva. Úgy látta, kicsit megijedt a lány.

Tanácsalanul néztek egymásra egy pillanatig, hogy egyáltalán érdemes – e belevágniuk. Kicsit könnyebbnek gondolták az elején.

– Na, akkor vágjunk bele! Horgonyt fel! – szólalt meg Jack, bár kissé gondterhelt volt az arca.

A Kelta – tenger felé vették az irányt először, hogy a La Manche – csatornán keresztül jussanak át Északi – tengerbe. Itt érik el legrövidebb idő alatt a Nyugati – Fríz – szigeteket. Innen tudnak behajózni a Watt – tengerbe, mivel úgy gondolták ez a legvalószínűbb helyszín, a keresés területére, így ez volt a fő útvonal tervük. A készleteik

kitartanak a Francia, Cherbourg kikötő városáig úgy számolták. Azonban azt is számba vették, hogy amennyiben nem, lehetőségük van még a Cromwell, Falmouth városában is kikötni az utánpótlás miatt. Ezért a Mount öblöt célozták meg elsőként. Itt a szárazföld közelében kell hajózniuk és sok apró sziget van, amit ki kell majd kerülniük. A zátonyok igen veszélyesek, nagy óvatosságot igényel tőlük. Úgy tervezték, nappali időszakban kelhetnek át majd rajta, mert az éjszakai pihenés is fontos volt számukra. A kormánynál Jack és Harry váltották egymást.

A Kelta – tengeren hajóztak, és az idő kedvezett nekik. A tenger nyugodt volt, így elég gyorsan tudtak haladni. Igazi hajókirándulás élményét érezték át. Vidám hangulat alakult ki, a kezdeti nehézségek után. Csodálták a tenger adta szépségeket. A fel – felbukkanó bálnák megkoronázták a látványt. Este gyönyörködtek a Tejútrendszer különös spirálgalaxisában és csillagok alakzatjaiban. Itt nem zavarta őket a város fénye és az egész égboltot beláthatták, mely teljesen lenyűgözte őket. Az út több napig tartott. Távcsővel, folyamatosan figyelték a látóhatárt. Az egyik este, már látni vélték a távolban Cromwell – fok, világítótornyát.

– Harry, gyere nézd meg te is – kérte Jack.

– Igen, az nem lehet más, csak a világítótorony – mondta.

A lányok is látni akarták, így sorban álltak a látványért és egymás kezéből vették ki a távcsövet.

– Akkor itt lehorgonyzunk és csak reggel megyünk tovább – jelentette ki Jack.

– Egy kicsit mehetünk még közelebb talán – mondta Harry.

– Már nem sokat, biztonságos távolságban kell maradunk a zátonyoktól, nem lehet jól látni, ilyen sötétben, hogy hol kezdődnek – válaszolta Jack. Jobb, ha nem csak a műszerekre hagyatkozunk.

– Kikötünk Falmouth – ban? – kérdezte Sophi.

– Hogy állunk a készlettel? – kérdezett vissza Jack.

– Gyere, Lucy leltározzunk – kérte Sophi. Bár az első, amit venni fogok, három darab távcső, fűzte hozzá nevetve.

– Az okos dolog, már így kellett volna elindulni – reagálta le kissé élcesen Harry.

Kis idő múlva a lányok visszatértek a fedélzetre.

– Van egy pár dolog, amit lehetne pótolni, de kitart Cherbourgig, ahogy gondoljátok – mondta Sophi.

– Nem bánom, kössünk ki. Lehet jó lesz száraz talajt érezni a lábunk alatt, hiszen még hosszú az út – mondta Jack.

– Legalább eszünk valami normális kaját is – tette hozzá Harry.

– Akkor most tegyük el magunkat holnapra – szólalt meg Lucy.

Másnap reggel elindultak az öböl felé.

– Lányok menjetek a hajó bal oldalára és nagyon figyeljétek a zátonyokat. Segítsetek a navigálásban, rádión keresztül tartjuk a kapcsolatot. Harry, te menj a jobb oldal-

ra, mert arról vannak az apró szigetek és a több zátony is
– kérte Jack.

Egy ideig tudtak rendes tempóban haladni majd, ahogyan közeledtek egyre kisebb sebeségre kapcsolt Jack. Amikor már egészen közel voltak, csak nagyon lassan tudtak előre menni, mert minden oldalról nehezítették a zátonyok. Sok pici, nehéz irányváltásra volt szükség, egészen beleizzadtak, amire sikerült átevíckélniük a Jachtal ezen a nehéz terepen. Néhányszor csak pár centin múltott és több órát vett igénybe. Végül kikötöttek Falmouth – ban.

– Hát ez nagyon kemény volt! – mondta Harry.

– Igen, megizzasztott, de túl vagyunk rajta – válaszolta Jack.

– Hazafelé, nem erre megyünk vissza, azt tudod! – jelentette ki Harry.

– Persze, tudom megtudtuk volna kerülni a tenger felől, a szigetcsoportot, de nagy kerülőt jelentett volna. Nem gondoltam, hogy ilyen nehéz lesz. Ez volt a célkeresztben.

– Jó, hogy megúsztuk – kapcsolódott be a beszélgetésbe Sophi.

– Bevallom, én nagyon félttem – mondta Lucy.

– Akkor menjünk és ennek örömeire keressünk valami éttermet, ahol végre rendesen meg tudunk vacsorázni – szólt Harry.

Már későre járt, így a kikötőtől nem messze találtak egy büfét, ami még nyitva volt.

– Ez is megteszi, ha nincs más! Jobb, mint a tartós élelmiszer – szólalt meg Harry.

– Drágám, látom nagyon ki vagy éhezve – mondta Sophi nevetve.

Mindannyian rendeltek és kissé fáradtan, de jóízűen megvacsoráztak, majd pihenni tértek. Másnap arra ébredtek, hogy szakad az eső és a levegő is lehűlt.

– Húha! Azt hiszem, a mai nap csak arra lesz jó, hogy pótoljuk a hiányzó árukészletünket – mondta Lucy.

– Igen, ilyen időben nem indulunk tovább a hajóval szívem – válaszolt Jack.

Két nap múlva kiderült, és szép napos száraz idő lett. Mindent sikerült beszerezniük az utánpótlásra. Jólesett nekik egy kis időt a szárazföldön tölteni. Azonban folytatták útjukat a cél felé. Kihajóztak a La Manche – csatorna torkolatához, de mire odaértek, már kezdett sötétedni és köd ereszkedett a vízre, alig láttak valamit.

– Nem tudunk tovább menni, nem biztonságos. A csatorna jobb oldalán több apró sziget és zátony van. Csak reggel érdemes behajózni – mondta Jack.

– Igen, egyetértek – helyeselte Harry.

– Akkor itt éjszakázunk? – kérdezte Lucy.

– Igen, jelenleg nincs más megoldás, lehorgonyzunk – válaszolta Jack.

Minden csendes volt, és már vígan aludtak. Éjfél felé hirtelen egy nagy lökést érzett a hajó baloldala felől Jack, amire rögtön felébredt. Mi volt ez? Bálna, cápa vagy hul-

lám? Majd, még egy, és még egy. Erre a többiek is felkeltek már. Azonnal felment a fedélzetre, hogy megnézzé mi okozza ezt. Ahogy kilépett több méteres hullámmal találta szemközt magát, ami a hajó fedélzetén kötött ki. Abban a pillanatban ezer ágban cikázó villám hálózta be az égboltot. Az orkán szerű szél kerekedett, mely majd levitte a hajóról. Olyan hangosan dübörgött az ég, mintha le akar na szakadni. A Jachtjuk úgy himbálózott, mint egy kellj – feljancsi.

– Azonnal, vegyetek fel mentő mellényt és nekem is adjatok egyet! – ordította a hangzavarban Jack.

Sophi, felvitt egyet bátyjának, de alig jutott fel, mert össze – vissza dőlt a hajó. Egyik óriás hullámot rögtön érte a másik.

– Rögzítsetek mindent, amit csak lehet! Harry, gyere fel, ha tudsz segíts nekem! – ordította torkaszakadtából, tovább Jack.

– Én már itt vagyok, nem látok semmit! – kiáltotta Sophi.

– A horgony nem tart meg, egyre inkább sodródunk és nem tudom, hogy merre!

– Hol vannak Harryék, Sophi?

– Lent, nem tudnak feljönni, az ajtó beszorult, lent ragadtak. Én is alig tudtam feljönni.

Ebben a pillanatban a hajó bal oldalán óriási koppanás hallatszott, ami a másik irányba billentette a hajótestet.

– Mi volt ez? – kérdezte Jack.

– Nem tudom, nem látok semmit! – válaszolta Sophi.

– A hangjából ítélve valaminek neki csapódtunk – mondta Jack.

– Jack! Emelkedik a víz! – ordította Sophi.

– Hugi, ketten maradtunk itt, azonnal hozd a szivattyút! Zátótnak sodortak a hullámok!

Eközben, folyamatosan villámlott és dübörgött az ég. Tajtékzott a tenger a több méteres hullámoktól, melyet az orkán erejű szél kavart fel. A hajót úgy dobálta ide – oda, mintha csak egy labda lenne. Végre engedett az ajtó anynyit, hogy Harry és Lucy fel tudtak jutni a fedélzetre. Borzasztóan féltek mindannyian. A fiúk tartották a lelket a lányokban.

– Jack, itt vagyunk! Végre sikerült kijönnünk – kiáltotta Harry.

– Lányok! Azonnal kezdjétek meg a víz kimerését, mert elsüllyedünk, a szivattyú kevés. Harry, hozz valami alkalmatosságot, amivel be tudnánk fedni a hajó oldalán okozott sérülést – szólt Jack.

– Itt egy darab lemez, amit éppen a javítás céljára tettünk el és máris oda szorította a hajó oldalához. Kellenének a szerszámok is – kiáltotta Harry.

– Sophi hozd őket!

Ebben a viharban nagyon nehezen, de végül sikerült Harrynak és Jacknek rögzíteni a lemezdarabot. Így is szivárgott, de ideiglenes megoldásnak jó volt. Ezt már elbírta a szivattyú. Hajnal felé járt és a vihar lassan lecsendesedett. Ők a fáradtságtól és kimerültségtől leroskadtak a fedélzeten, ahol éppen voltak. A Nap első sugarára ébred-

tek. Ekkor már csak csendesen ringatózott a hajójuk a tenger vizén.

– Hol vagyunk Jack? – kérdezte Lucy.

– Ha én azt tudnám – és sóhajtva magához ölelte szerelmét.

– Élünk, megúsztuk és ez a fontos! – mondta Harry.

– Na gyerünk, gyorsan elő a tájolót és térképet – szolt Sophi.

Míg Sophi és a Harry azzal foglalatoskodtak, hogy meghatározzák a pontos helyüket. Jack és Lucy, távcsővel a látóhatárt kémlelték.

– Arra látok szárazföldet – mutatott az ujjával jobbra Jack.

– Meg van! Guernsey és a Jersey sziget csoport között vagyunk – mondta Harry.

– Így nem indulhatunk el hosszabb útra, muszáj átnézni a hajót és a kisebb javításokat meg kell csinálnunk, hogy legalább Cherbourgig eljussunk. Ott aztán majd szervízbe tudjuk adni. Arra jobbra látok szárazföldet, ahol ezt véghez vihetjük. Addig kitart, akár szivattyúval is – javasolta Jack.

– Rendben, jó lesz – mondták szinte egyszerre a többiek is.

Nem volt túl messze a part, így viszonylag hamar ki tudtak kötni. Szerencsére, a hajón máshol nem észleltek nagyobb bajt, a kisebbeket kijavították annyira, hogy elérjenek a következő állomásig. A sziget lakatlan volt, csak

magukra számíthattak. Már besötétedett, aznap nem tudtak tovább indulni. Éjszaka furcsa, ismeretlen állathangokat hallottak a sziget felől. Szinte alig aludtak valamit. Másnap reggel elindultak Cherbourg felé alig várták, hogy odaérjenek. Fáradtak, kialvatlanok és kedvtelenek voltak. Mindenki a maga gondolatába elmélyedve próbálta fel dolgozni az elmúlt eseményeket. Jack törte meg a nagy csendet.

– Figyeljete! Arra gondoltam, hogy a hajó szervizelése, úgylis több napot fog igénybe venni. Mi lenne, ha valamelyik hotelben szállnánk meg, és legalább egy hetet ott töltenénk, mielőtt tovább indulunk? – tette fel a kérdést.

– Nagyszerű ötlet! – mondta Sophi.

– Ránk fér egy kis feltöltődés – szólt hozzá Lucy is.

– Mindenképpen szükséges, mert aztán végig kell mennünk a La Manche – csatornán – helyeselt Harry.

– Mielőtt a Doveri – szoroshoz érünk, még meg kell állnunk valahol, mert az megint egy keményebb szakasz lesz – mondta Jack.

– Igen, nézegetem a térképet és úgy látom, hogy vagy Dieppe – ben, vagy Boulogne – Sur – Mer – ben érdemes majd kikötnünk – válaszolta Harry.

– Az jó lesz, nemsokára viszont megérkezünk Cherbourgba – szólalt meg Jack.

NYOLCADIK FEJEZET

Kora este érkeztek meg Cherbourgba. A közelben lefoglalták a szállást és vacsora után lepihentek. A fáradság megtette hatását, szinte rögtön mély álomba merültek. Másnap a hajójukat átadták komplett szervizelésre, ők pedig úgy döntöttek, hogy megnézik a város nevezetességeit. Két hetet időztek ott, addigra vállalták el a munkát.

Ez idő alatt sokat sétálgattak a szűk utcákon és nézegették a szebbnél szebb kirakatokat. Cherbourg egyik legrégebbi épülete XV. században épült templom, mely nagy hatással volt rájuk. Felmentek a város fölé magasodó sziklák tetejére épült erődöt megcsodálni. Megtekintették a színházat és a Városi Művelődési Központban lévő múzeumot. A part közelében található térnek, a középpontjában áll, a császár lovas szobra ezt már messziről jól lehet látni. Az Ócenáriumba is betértek, mely pazarul mutatja be az óceán világát. Minden napra beütemeztek valamit, így gyorsan eltelt az idő és nagyon jól érezték magukat. Az egyik alkalommal, sétálgatás közben meglátták egy plakáton, hogy a színház műsorra tűzte a „Cherbourgi esernyők” című darabot. Rögtön vettek rá jegyet, hatalmas élménnyel gazdagodtak. Kellett már ez a kis változatosság a hosszú hajóút után.

Eközben elkészült a jachtjuk és ők újra útnak indultak a La Manche – csatornán felfelé. Ragyogóan sütött a Nap és lágy szellő lengedezett. Kimondottan kellemes időjárás a további hajózáshoz és elég gyorsan tudtak haladni. A forgalom, ugyan nagy volt, rengeteg kereskedelmi hajóval találkoztak. Estefelé megérkeztek Dieppébe és kikötöttek. Nem messzire találtak egy sörözőt, ahová betértek. Leül-

tek egy asztalhoz, ami még éppen üresen állt. Többnyire matrózok és hajóskapitányok töltötték meg a helyiséget. Nagy hangzavarban, alig hallották egymás hangját. Vidáman beszélgettek és nevetgéltek. Odalépett hozzájuk egy kapitány és mondott valamit, de nem értették. Így hellyel kínálták az asztaluknál és meghívták egy korsó sörre. Megnyerő külsejű, határozott, középkorú férfi, olyan igazi kapitány típus.

Bemutatkozott, annak rendje és módja szerint.

– James, vagyok az egyik angol flotta kapitánya.

Majd sorra bemutatkoztak és kezet fogtak vele Jackék is.

– Mi az úti céljuk? – kérdezte.

– Az Északi – tengeren át a Nyugati – Fríz – szigetek, majd a Watt – tenger – válaszolta Jack.

A kapitány szemei elkerekedtek, majd aggódó arccal, így szólt;

– Maguk tudják, hogy mire vállalkoztak?

– Miért? – kérdezett vissza Harry.

– Látom semmivel nincsenek tisztában, ez elég bátor vállalkozás mostanság – mondta James elgondolkodva.

– Megijeszt, kedves kapitány! – szólt Sophi és áthatóan nézett a szemei közzé, mintha kitudna olvasni belőle valamit.

– Én, nem! Csak legyenek nagyon óvatosak – mondta, miközben megfeszült arccal nézett rájuk.

– Csak ennyien vannak?

– Igen, de miért? – kérdezte Jack.

– Nézzék, látom megbízható becsületes emberek. Nem beszélhetnék róla, de kérem kezeljék diszkréten a dolgot. Nem venném a lelkemre, ha valami bajuk esne, ezért úgy érzem, hogy kötelességem kicsit bővebben figyelmeztetni magukat – mondta alig hallhatóan.

– Hallgatjuk, – szölt Harry kíváncsian, még közelebb hajolva hozzá.

– Ha megbocsájtanak, nem itt és nem most. Nem szeretném, hogy olyan valaki is meghallja, akinek nem kellene – válaszolta suttogva, miközben a szemével körbe fürkészett az ott lévő társaságon.

– Rendben, értem – mondta Jack.

Még egy jó darabig elbeszélgettek mindenféléről, hogy ne legyen feltűnő. Aztán egyszerre távoztak a sörözőből. Elindultak a hajójuk felé.

– Ezzel a Jachttal vágnak neki?

– Igen, Corcaighból jövünk – válaszolta Jack.

– Jól figyeljenek ide, ha már az útról nem tudom önöket lebeszélni! Mi, több flottával kint vagyunk az Északi – tengeren és itt is, valamint a Watt – tenger környékén. Több kereskedelmi hajótól kaptunk bejelentést, hogy kalózkodnak ezen a területen. Szeretnénk elkapni őket és biztonságossá tenni a hajózást mindenki számára. De olyan jól rejtőzködnek, hogy fogalmunk sincs éppen merre járnak. Nem tudjuk, hol lehet a búvóhelyük. Itt rengeteg a kisebb sziget és képtelenség átfésülni mind-

et. A flottánk hajóját, már messziről meglátják és eliszkolnak, mire a közelükbe érnek. Adok egy speciális jelkövetőt, amely pontosan meghatározza a helyzetüket. Kérem olyan helyre tegyék a hajón, ami nem szembetűnő, de nem is árnyékolja le semmi. A rádiójuk, mindig legyen üzemkész, hogy az S.O.S. jelzést letudják adni. Így könnyebben tudunk önöknek segítséget nyújtani, ha szükség lenne rá.

– Nagyon szépen köszönjük a tájékoztatást és a figyelemztetést – mondta Jack.

– Az én flottám neve, Sas 1. A rádiójukon állítsák be a kilences csatornát és akár közvetlenül is hívhatnak, már ha lesz rá idejük. Sajnos, ezek minden hájjal megkent gazemberek, viszont akkor is szóljanak, ha bármi gyanúsat észlelnek, vagy van valami információjuk.

– Ez csak természetes, – válaszolta Harry.

– Akkor vigyázzanak magukra és szerencsés utat kívánok – köszönt el a kapitány.

– Húha, na ezzel nem számoltunk – szólalt meg Lucy aggódva, ahogy felocsúdott.

– Komoly veszélyforrást jelentenek – mondta elgondolkodva Sophi.

– Azt fogjuk tenni, hogy a távcsővel folyamatosan figyeljük a látóhatárt, minden irányban, ha korán észrevesszük őket, akkor van lehetőségünk kikerülni – javasolta Jack.

– Igen, ez jó! Itt a La Manche – csatornán, szerintem nem vagyunk veszélyben, mert túl forgalmas – válaszolta Harry.

– Én is így gondolom. Akkor jó éjt mindenkinek, aludjunk ki magunkat – köszönt el Jack.

A kutatás izgalmait megnövelte a kapitánytól hallott információ. Hiszen egyre közelebb kerültek a célhoz. Nehezen tudtak elaludni, folyton kattogott az agyuk.

Másnap gyorsan beszerezték, amire még szükségük volt és felszedték a horgonyt. Békés hajóút során érkeztek meg Boulogne – Sur – Mer kikötőjébe. Ez a La Manche – csatorna torkolatánál van.

Itt töltöttek pár napot, mert utána már hajóztak ki az Északi – tengerre, ahol megkezdték a kutatást. Ez idő alatt szándékosan keresték fel a kisebb éttermeket és sörözőket, hogy hátha hallanak valami használható híreket. Az indulásuk előtti este egy kisebb bárba mentek, nem voltak sokan. Az egyik asztalnál ült három matróz. A mellettük lévő asztalnál foglaltak helyet. Egyszer Harry felfigyelt, hogy az egyik a kalózokat emlegeti, csakhogy nagyon halkán beszélgettek. A szemével intett Jacknek, hogy figyeljék, miket mondanak. A lányok megpróbálták szájról olvasni.

– Hú, barátom! Jó, hogy megúsztuk épp bőrrel – mondta az egyik.

– Legalább negyvenen vagy ötvenen voltak – fűzte hozzá a másik.

– Egy pillanat alatt megcsákjáztak, mire felocsúdtunk, már meg voltunk kötözve – folytatta az előző.

– Összehangoltan dolgoznak, sokat nem beszéltek, úgy tűnt mindenki tudta a dolgát – szólt hozzá ismét a másik.

– Egyik része intézte a támadást, a másik már hordta is át a hajójukra az árút. Pár perc alatt történt az egész. Mire körülnéztünk, már eltűntek. Jó, hogy meghagyták az életünket és a hajónkat – folytatta a beszámolót az első.

– Olyanok voltak, mint egy szellemhajó – tódította ismét a másik.

A harmadik, szinte tátott szájjal hallgatta a beszámolójukat, ahogy egymás szavába vágva mesélték a történeteket.

– Szóltatok a kikötő őrségének? – kérdezte.

– Persze, rögtön jelentettük, amikor megérkeztünk. Jegyzőkönyvbe vették. Tudnak róluk, de olyan gyorsak nem bírják elkapni őket.

– Mi megúsztuk, nem találkoztunk velünk, az árút pedig már lepakoltuk szerencsére és hazafelé tartunk – mesélte a harmadik.

– Jó nektek, most már mi is indulunk haza, csak dolog végezetlenül. A kárt, azt hiszem a mi bérünk fogja báni – jelentette ki az első szószóló, búskomoran.

– Eleget hallottunk – mondta Jack halkán és intett a szemével, hogy menjenek.

– Most már legalább tudjuk, hogy mire számíthatunk – jegyezte meg Sophi.

– Nagyon résen kell majd lenünk – szólalt meg Harry gondolataiból felriadva.

– Mi lesz? Az aranytömböket, hogy hozzuk el az orruk elől? bele se merek gondolni – fejtegette Lucy.

– Drága Lucyim, előbb találjuk meg azokat az aranyrudákat – válaszolta Jack és szorosán magához ölelte a lányt.

– Egyébként, ha meglesznek szerintem szólunk James kapitánynak és biztosan vállalja majd, hogy kísér minket legalább idáig – javasolta Sophi.

– Jó ötlet, így teszünk majd szívem – helyeselt Harry.

Ez idő alatt vissza is értek a hajójukra és lefeküdtek aludni, mert tudták, hogy küzdelmes, nehéz napok várnak rájuk.

Másnap elhagyták a biztonságos torkolatot és kiértek az Északi tengerre. Csendes volt minden. Lehorgonyoztak, és a merülő kabinnal elkezdték a kutatást. Felváltva merültek vele párban. Először Harry és Sophi, majd Jack és Lucy. Csodálták a víz alatti világ rejtelmeit, azonban nem találták a keresett hajóroncsot. Ezért felszedték a horgonyt és tovább álltak a jachtjukkal. Újra lemerültek és ismét eredménytelenül, ellenben nem keserítette el őket, mivel maga a merüléssel is igazán csodálatos tapasztalatokat szereztek. A rengeteg, különböző halfajták és a korallok, fantasztikus élmény volt számukra, ez a színes, különleges világ. Azt is tudták, benne van a pakliban, hogy nem találják meg. Tényleg csak egy szuper kalandnak fogták fel, ezért igyekeztek minden percét élvezni. Persze, reménykedtek azért a sikerben. Mindig újabb és újabb lendülettel folytatták a keresést. Már elég hosszú idő eltelt, itt lassan haladtak a kutatással, ugyanakkor elérkeztek a Nyugati – Fríz – szigetekhez. Ezen a területen, még lassabban haladtak, hiszen nagyon sok kisebb sziget és felmagasodó sziklák nehezítették a felderítést, valamint óvatosabbnak kellett lenniük a kalózok esetleges felbukkanása miatt is. Ugyanis a nyílt tengeren jobban

belátták a terepet. Aki a hajón maradt mindig kémlelte a látóhatárt. Az volt a tervük, hogy itt végig vizsgálják először a szárazföld felől a tengert, egészen a Watt – tenger bejáratáig. Rengeteg hal úszkált körülöttük.

– Te Jack! Nem unod még azt a sok konzervet, meg tartósélelmiszert? – kérdezte Harry.

– Hát, én is ennék már valami frisset – válaszolta mosolyogva.

– Nézd ezt a sok halat! Csak azért jöttek ide, hogy felkínálják magukat nekünk! – mondta nevetve Harry.

– Na, akkor ne várassuk őket, még meggondolják magukat! – szólt vissza nevetve Jack.

– Lányok! KészüljeteK, ma főzni fogtok! – kiáltotta Harry, kaján mosollyal az arcán.

Rögtön lehorgonyoztak és elővették a horgász felszerelést. Jócskán sikerült nekik halat fogni. Hozzá fogtak az elkészítésüknek, halászlevet főztek és néhány halat félretettek gondolták, majd estefelé megsütik a parton. Ebéd után csináltak néhány merülést a környéken, aminek nem volt eredménye. Már kezdett szürkülni, mivel biztonságban érezték magukat a partra vitték a halakat, hogy megsüssek. A hajó egy kimagasló hatalmas szikla takarásában horgonyzott, nem volt feltűnő. Harry és Jack elmentek, hogy kellő mennyiségű tűzifát hozzanak a sütéshez. Úgy nézett ki, hogy ez egy lakatlan sziget, de azért óvatosak voltak. Sűrű fák és aljnövényzet között kóboroltak, amikor egy hangfoszlányra lettek figyelmesek. Rögtön megálltak.

– Hallottad? – kérdezte Jack.

– Igen, mintha mégsem lenne lakatlan sziget – válaszolta egészen halkán.

– Menjünk közelebb, de nagyon óvatosan, nézzük meg kikkel van dolgunk – javasolta Jack.

Nagyon lassan és csendben közeledtek a hallott hang irányába. Bokorról – bokorra, fatörzsek mögé bújva. Igyekeztek láthatatlanok maradni. Egy újabb hangfoszlány, de mintha azok a valakik is csak suttogva beszélnének. Nem értették, ezért tovább haladtak. Már egészen közel voltak, amikor megláttak két marcona férfit. Azonnal megálltak és leguggoltak egy nagyobb méretes bokor mögé. Innen már érthető volt a szóváltásuk.

– Mikor jönnek már meg Conorék? – kérdezte az egyik alacsonyabb és köpcösebb, kissé indulatosan.

– Nem tudom, de most jó sokáig oda vannak – válaszolta a másik, aki magasabb és szikár volt.

– Ha már ennyi ideig itt dekkolunk, remélem jó sok cuccal jönnek vissza, – szólt az alacsonyabbik.

– Már éppen ideje lesz, hogy leváltsanak, én nagyon unom ezt a tétlenséget, és őrző feladatot – mondta a szikár marcona külsejű elégedetlenkedve.

Harry és Jack jelentőségteljesen egymásra néztek. Egyértelművé vált, hogy Conor a kalóz kapitány. Ezek pedig a hozzájuk tartozó rablók, akik őrzik valahol a környéken az elrabolt zsákmányaikat. Még a lélegzetüket is visszafojtották, hogy észre ne vegyék őket. A szemükkel kutatták a környéket, mozdulatlanul. A magasabbik mögött, kissé távolabb, egy sötét foltot láttak. Harry kérdően nézett Jackre, aki megrántotta a vállát jelezve nem tudja mi le-

het az. A sűrű erdő eltakarta, nem láttak tovább. Meg sem mertek mozdulni. Valószínűsítették, hogy a raktáruk bejárata lehet. Mindketten a szivarjuk végéhez értek és hátat fordítva elindultak a raktár felé.

– Te, koma! Mi lenne, ha én elmennék valami friss falatot vadászni és megsütnénk? – kérdezte a kis köpcös, miközben megálltak.

– Én nem bánom, te tudod. De, ha közben visszajön Connor és egyedül talál a barlangnál, akkor nagyon dühös lesz, nem lennék a helyedben – válaszolta a szikár.

– Igazad van. Ha jó kedvű, akkor csak behúz egyet, de ha nem, akkor az is kitelik tőle, hogy egyszerűen lepuffant – válaszolta a köpcös.

Ezzel újra elindultak vissza felé. Jackék már úgy gondolták elég távol vannak és ők is felálltak, teljesen elgémberedtek. Lassan óvatosan lépkedtek, de Harry alatt megreccsent egy ág. Azonnal megálltak és úgy maradtak. Figyelték, vajon a marconák meghallották – e. Nem volt szerencséjük.

– Te hallottad? Van itt valami, vagy valaki – suttogta a szikár.

– Én nem látok semmit, de hallottam. Talán a helyünkbe jön a vacsora – válaszolta az alacsonyabbik.

– Gyorsan bújjunk el itt – mutatott két széles fára a magasabbik.

Ekkor lövésre kész állapotba helyezték a puskájukat. Harryékban, még a vér is meghűlt. Úgy álltak ott, mint két szobor, lélegzet visszafojtva. A két rabló jó ideig várt.

Ezalatt a fiúk mozdulni sem mertek. Már a verejték csurgott rajtuk. Szemmel biztatták egymást, hogy kitartás. Attól féltek, hogy ha sikerül őket elfogni, a lányokat is megtalálják és mi lesz akkor...! Gondolni sem mertek rá. Mivel egészen hosszú ideig semmit sem hallottak, megszólalt a szikár.

– Na menjünk, biztos csak egy madár röppent az ágra.

Ezzel elindultak a barlanghoz. Jackkék még egy jó darabig vártak, tanultak az előzőekből. Ezt követően ők is lassan, óvatosan visszatértek a lányokhoz, akik eközben már tüzet raktak az ott talált gallyakból. Látták, hogy a fiúknál nincs semmi. Nagyon meglepődtek.

– Gyorsan oltsátok el a tüzet! – szólt rájuk Harry.

– Mi történt? – kérdezte Sophi.

– Később, mindent elmesélünk, gyerünk vissza a hajóra, vigyetek mindent. Én megpróbálom a tűzrakás nyomait eltüntetni – mondta Jack.

KILENCEDIK FEJEZET

A lányok igen megijedtek, alig várták, hogy Jack is visszatérjen a hajóra és elmondják mi történt. A fiúk töviről hegyire mindent elmeséltek. Eközben Lucy és Sophi, fél-tőn, szorosan ölelték magukhoz kedveseiket.

– Akkor most mi lesz? – kérdezte aggódva Lucy.

– El kell innen tűnjünk, minél hamarabb – szólalt meg Sophi is.

– Igen, de nem mindegy merre, bármelyik pillanatban visszaérkezhetnek a kalózok – mondta Harry.

– A nyílt tengeren rögtön meglátnak, arra nem mehetünk – jegyezte meg Jack.

– Ki kell dolgoznunk minden eshetőségre egy tervet – folytatta Jack.

– Csak előre van kiút, mert előttünk több kis sziget és kimagasló szikla van, aminek a takarásában haladhatunk, minél messzebbre innen – javasolta Harry.

– Az jó lesz, a pozitívum az egészben, hogy megtaláltuk a fészüket – helyeselt Jack.

– Nem kellene szólnunk a flotta kapitányának? – kérdezte Sophi.

– De, az is meg lesz. Csak, ha most odamennének elijesz-tik Conorékat. Mire mennek, a két flótással? – kérdezett vissza Harry.

– Persze! Ha igaz nem kell túl sokat várnunk, hogy megérkezzenek, akkor érdemes majd lecsapni rájuk, biztosan maradnak egy pár napig, addigra csak ideér valamelyik flotta hajó – válaszolta Jack egyetértően.

– Nekünk viszont fel kell készülnünk, mi legyen, ha elkapnak – vetette fel Harry

– Először is, úgy kell a hajónkkal beállni, a következő öbölben, hogy az orra előre legyen a nyílt tenger felé. Szükség esetén rögtön tudjunk menekülni. Éjszaka is folyamatosan, váltva egymást, figyeljük a mozgást – jegyezte meg Jack.

– Ellenállni nincs értelme, mert túlerőben vannak, csak sérüléseket szerezünk – mondta Lucy.

– Így van! – tette hozzá Jack.

– Nem gond, azt mondjuk, ha mégis elkapnának, hogy búvárkodunk, kirándulunk. A búvárfelszerelést úgyis meglátják. A kutatásról viszont egy szó sem eshet! Jól jegyeztétek meg, mert akkor tuti végünk van – javasolta Harry.

– Igen, de mi van az iratokkal? Mi van, ha megtalálják? – kérdezte Jack.

– El kell őket rejteni, de hogyan? – kérdezte Harry.

– Nekem van egy ötletem! Origami! – szólalt meg Sophi.

– Remek ötlet Shopi! Máris kezdjétek hozzá, csak jegyeztétek meg, hogy melyik papírfigura melyik iratot tartalmazza és díszként pakoljátok különböző helyekre a hajón, hogy ha szükség lesz rájuk, elő tudjuk venni – helyeselt Jack.

– Szuper! „ha valamit el akarsz rejteni, tedd szem elé” – mondja a közmondás – szólt hozzá Harry is mosolyogva.

– Még arra ügyeljete, hogy a látható felülete, ne legyen olvasható, tegyetek hozzá üres papírt és azzal együtt hajtogassátok – hívta fel a figyelmet Jack.

– Na ezzel meg lennénk, de mi van a térképpel? – kérdezte Jack.

– Az nem lehet gond, csak az útvonal van bejelölve, semmilyen jelzés nem utal a célunkra – válaszolta Harry.

– Az jó! Akkor egyenlőre ennyi – mondta megnyugtató hangon Jack.

– Lassan elindulok. Harry, te pásztázd a horizontot – kérte Jack.

– Rendben – válaszolta.

A part közelében haladtak lassan előre a Watt – tenger irányába. Jobb kéz felől találtak egy olyan öblöt, amely biztonságosnak tűnt. Elég távol volt már a kalózok fészektől és takarásban voltak. Erről egy magas sziklafal védte őket, balról egy kisebb sziget takarta el, a tenger látóhatára felől. Elhelyezték a hajót úgy, hogy orra a tenger felé nézzen és ők viszont jól ráláthassanak mindkét irányba. Ugyanis nem tudták, hogy a kalózok a tengeren, merről fognak közeledni. Reménykedtek abban, hogy balról jönnek majd, és akkor biztosan nem veszik észre őket mivel a fészük jóval előrébb van és ők ott kikötnek.

Éjszaka felváltva órködtek. Nagy izgalomban voltak, hiszen tudták, hogy bármelyik pillanatban feltűnhet a kalózhajó és az a jobbik eset, ha megússzák a találkozást.

Egy csendes nap után, úgy gondolták, mégse legyen hasz-
talan a bujkálásuk, akár kutathatnának is a kis bűvár ka-
binnal. Csendes és a víz alatt láthatatlan. Jack és Lucy
lemerültek, míg Harry és Sophi figyeltek. Egyszer csak, a
kabinban sötétség lett, minden leállt.

– Mi történt Jack? – kérdezte Lucy.

– Elment az áram, nem működik semmi, a rádió sem –
válaszolt Jack.

– Most mit tegyünk?

– Nem tehetünk semmit, biztosan észreveszik, hogy to-
vább vagyunk lent, mint kellene.

– És ha kiszállnánk belőle? A bűvárruhában a felszínre
juthatnánk nem? – mondta Lucy, aki csak a menekülésre
tudott gondolni ijedtében.

– Mi igen, de kabin elmerül és lehúzhatja a hajót is.

– Jaj, Jack! Nagyon félek!

– Ne félj szívem, minden rendben lesz, csak maradjunk
csendben és takarékoskodjunk a levegővel – mondta Jack
és megfogta a lány kezét.

– Harry! Jackék már elég hosszú ideje vannak lent nem?
Vagy csak nekem tűnik úgy? – kérdezte Sophi.

– Nem, már vissza kellett volna jönniük – mondta aggód-
va Harry.

– Lemegyek, megnézem mi történt – szólt Sophi és ezzel
a lendülettel már úszott lefelé.

Felfedezte, hogy sötét a kabin. Megkopogtatta az ablakot és látta Lucy rémült arcát. Intett, hogy nyugalom megoldják. Jack visszaintett neki, hogy vette.

– Harry! Azonnal a csörlőhöz! Fel kell húzni őket, valószínű elment az áram – kiáltotta Sophi izgatottan.

Pár perc múlva, már a fedélzeten voltak. Lucy remegett a félelemtől. Jack karjai szorosan fogták és próbálta nyugtatgatni.

– Drágám, menj és pihenj le egy kicsit – kérte Jack.

– Veled minden rendben? – kérdezte Sophi a bátyját.

– Igen hugi, ne aggódj, nekem nem volt vészes, csak Lucy szegény nincs hozzászokva. Én tudtam, hogy számíthatok rátok, és nem lesz semmi baj – válaszolta Jack és magához ölelte mindkettőjüket.

– Itt fent minden csendes – mondta Harry.

– Nem tudom, hogy örüljek – e neki, elég sok idő eltelt már – mondta Jack.

– Addig nem mehetünk tovább, amíg meg nem érkeznek a bújóhelyükre, mert akkor a nyílt tengeren nem tudjuk elkerülni a találkozást. Így van egy kis esélyünk – gondolkodott hangosan Harry.

– Igen, egyetértek. Egy pár napot biztosan vesztegelnek és addig a flotta elkaphatja őket. Mi pedig biztonságban hajózhatunk tovább – folytatta a fejtegetést Jack.

A nap hátralévő része nyugodtan telt el, és az éjszaka is. Másnap délelőtt már Lucy is túl volt a megrázkódtatáson, amit átélt. A fedélzeten pásztázta a horizontot.

– Jack! Hajó! Nézd! – szólt Lucy nagy izgalommal.

Mindannyian rögtön a távcsövékhöz kaptak és figyelték az árnyékot a vízen, ami egyre közeledett.

– Ez, az! A kalózok! – mondta Harry.

– A francba! Jobbról érkeznek! – szólt izgatottan Jack.

– Akkor, mindenképpen meg fognak látni – tette hozzá Sophi.

– Igen, mert előttünk kell, hogy elhaladjanak – válaszolta Harry.

– Figyeljetez lenne egy ötletem! Mi lenne, ahogyan közelednek, mi meg hátrálnánk a hajóval a szikla mögé és aztán a túloldalára. Ott már nem láthatnának meg – javasolta Lucy.

– Az ötlet kiváló drágám, de a jachtunk nagy és vagy az eleje, vagy a vége kilógna. A szikla nem fedezne teljes hosszában – válaszolta Jack.

Eközben a kalózhajó egyre közeledett.

– Lucy, azonnal adj le S. O. S. jelzést! – kérte Jack izgatottan.

– Sophi! A kilences csatorna! Hívd a kapitányt! – folytatta.

Harry és Jack folyamatosan figyelte a kalózhajó mozgását. Sajnos elég gyorsan közeledtek. Már látni vélték a fekete színű zászlójukat. Eközben Sophi értesítette James a flotta kapitányát.

– Sas 1! Sas 1! Sophi vagyok a jachtról, James kapitány! Már látjuk a kalózhajót és felfedeztük a fészüket, valószínű odatartanak.

– Rendben Sophi, megtudja adni a koordinátákat a búvóhelyüknek?

– Mindjárt – és bediktálta a kapitánynak.

– Önöket látjuk a radaron, maradjanak ott!

– Sajnos észre fognak venni minket, mert előttünk kell, hogy elhaladjanak, nem tudunk már elmenni.

– Igen, látom. Próbálják meg húzni az időt, de ne álljanak ellen! – adta ki az utasítást a kapitány.

– Még talán húsz percünk van, ameddig ide érnek – mondta Sophi.

– Az S. O. S. jelzést vette a közelben lévő flottánk, és már úton vannak önökhöz, azaz idő valószínű elég lesz, hogy odaérjenek. De már úton vagyunk mi is.

– Köszönjük! – válaszolta Sophia.

– Sophi, Lucy! Ti menjetek le teát főzni. Úgy kell tennünk, mintha semmiről sem tudnánk és csak békés turisták vagyunk, ahogyan megbeszéltük korábban – szolt Jack.

A két fiú a fedélzeten maradt és úgy tettek, mintha vidáman beszélgetnének, de közben figyelték a hajó mozgását. Már hallani lehetett, ahogy egyre közelebb szeli a tenger vizét. A hullámok egyre sűrűbben érték el a jacht oldalát. Egyszer csak egy nagyobb ütés érte a hajójukat. Már meg is csákjázták őket, még magukhoz sem tértek, olyan hirte-

len történt minden. Egy pillanat alatt a fedélzetükön volt a kalózok kapitánya. Ugyanebben a percben, már a két lányt feltessékelték a fedélzetre. Igazuk volt a matrózoknak, nagyon szervezeten, gyorsan és összehangoltan dolgoztak. Legalább tizen vették körbe őket, már éppen megakarták kötözni, amikor a kapitány felemelte a kezét és ezzel megálljt parancsolt mindenkinek. Conor magas, jól megtermett, de izmos fickó volt. Látszott, hogy keménykezű, mert kivívta a marconák tiszteletét. Senki nem mert ellene tenni.

– Hölgyeim! Uraim! – szólt nyájasan és közben zsványul mosolygott.

– Mit keresnek itt, ahol a madár sem jár?

Mindannyian, féltek a kissé kilátástalan helyzetükben, nem tudták mi lesz velük, vagy mikor ér oda a flotta. Azonban próbáltak nyugodtak maradni, majd Jack vette először a bátorságot, hogy megszólaljon.

– Mi, csak búvárkodunk, kirándulunk.

– Értem – mondta kapitány, de érezhető volt a hangján, hogy nem hiszi el.

Ezt követően, egy szó nélkül intett pár emberének, akik elkezdték átkutatni a hajót. A levegőben feszült csend uralkodott. Kis idő múlva visszatértek és az egyik rabló közölte;

– Tényleg nincs semmi, csak konzerv és tartós élelmiszer, horgász és bűvár felszerelések.

– Hmm! – dünnyögött magában a kapitány.

Ezután, újra intett egy másik segédjének, aki egy mélyebb edényt adott át neki.

– Na, kedves utazók! Legyenek oly szívesek, megválni az értékeiktől, melyet adományként adnak nekünk az életükért cserébe. Ékszereket, pénzt és a tárcákat kérem ebbe! – szólította fel őket és feléjük nyújtotta az edényt.

Erre a marconák soraiból némi kuncogás hallatszott. Connor, feléjük fordult, de olyan szigorú tekintettel és arcki-fejezéssel, hogy azonnal mélységes csend lett újra.

A tárcákat belerakták sorba az edénybe, szép lassan folyamatosan, próbálták ezzel is húzni az idő. Senki sem számolt vele, hogy Lucy egyszer csak megszólal.

– Nincs más értékünk! Nem hoztunk magunkkal ékszereket, mivel a bűvárkodáshoz felesleges és akadályozná.

– De, felvágták a nyelvét kisasszony!

– Hát az ott az ujján mi?

– Ez? Ez az eljegyzési gyűrűm, de azt nem adom!

– Lucy! Ne! – kiáltott rá Jack aggódva.

– Milyen, bátor és milyen szerelmes, hogy így ragaszkodik hozzá! Talán fontosabb, mint az élete? – kérdezte fenyegetően, de volt benne valami lágyság is.

Ekkor két marcona lefogta a karját és le akarták húzni a gyűrűt erőszakkal róla. A kapitány viszont ismét felemelte a kezét, mire elengedték.

– Két dolgot tartok tiszteletben, a bátorságot és a hűséget. Amint látom, sokkal előrébb úgysem lennénk vele. Tudja

mit? Tartsa meg és a másik hölgy is. Látom tényleg túristák. Nézzük mi van a tárcákban?

Elkezdte, tüzetesen átnézni, de kevés készpénz volt bennük csak és a bankkártyák. Látszott rajta, hogy igen boszszús lett.

– Csak ennyi? Bankkártya? – mi ezzel nem bajlódunk, nekünk semmit nem érnek! – vetette oda mérgesen.

Majd a tekintete megakadt egy összehajtogatott figurán. Kezébe vette, megtapogatta, nézegette. Láta több is van belőle. Eközben, mindegyikük szíve a torkukban dobogott, csak ki ne bontsa gondolták. Sophi, különösen megijedt, de nem mutatta. Ő tisztában volt vele, hogy pont a kutatási engedély volt az, amit megfogott.

– Micsoda örült hobbi ez – motyogta félig hangosan, majd mérgesen a földre dobta, és a Sophi lába elé esett.

Valahogyan fel akarta venni, hogy biztonságban legyen, de nem lehetett feltűnő módon, hogy ne hívja fel a figyelmet, fontosságára, mert akkor lebuknak. Ezért úgy tett, mintha tüszentett volna és a zsebkendőjéért nyúlt, amit persze elejtett a lába elé. A zsebkendő takarásában sikerült felvennie a figurát. Nagy természetességgel bele-törölte az orrát és zsebre tette. Mély csend uralkodott a hajón, amíg a kapitány gondolataiba merült.

– Mivel nem vagyok megelégedve az adományaimmal, úgy döntöttem, hogy az életüket, ugyan meghagyom, de ezt a jó kis jachtot elkobzom – mondta határozottan, ellentmondást nem tűrő hangon.

– Maguk meg, biztosan jó úszók, hiszen búvárnak. Ott az a kis sziget nem messze, mutatta az ujjával az irányt.

Talán előbb – utóbb jár majd erre valami hajó, ami felveszi önöket, ha mégsem, mi párnap múlva felvesszük és ledolgozhatják az utat nálunk – mondta Conor kissé gúnyosan.

A marconák nevetésben törtek ki, de a kapitány újra leintette őket.

– Na! Gyerünk, kifelé! Mozogjanak! – kiáltott rájuk sürgetően.

Egymásután kiugrottak a hajóból és igyekeztek, minél távolabb kerülni tőlük. Kértek a partra és elbújtak a fák között, hogy ne legyenek szem előtt, ők viszont tovább tudták figyelni a történeteket.

A kalózok jachtjukkal elindultak a fészük felé. Már jócskán eltávolodtak. Onnan, nem is látták őket, ezért visszalopakodtak óvatosan a partra, hogy ameddig lehet szemmel kövessék a rablókat. Látták, hogy már egészen a bűvő helyük közelében lehetnek, amikor megjelent az egyik flotta hajója.

Ebben a pillanatban puskalövések, nagy hangzavar tört ki és megütköztek egymással. Mintegy félórán át tartott a csata, amikor megérkezett az erősítés. Állták a sarat a kalózok, mert csak így, a két hajó bírt el velük, amíg végre foglyul ejtették és megkötözték őket. A raktárat őrző köpcös és szikár hallották a fegyver zaját, gondolták, hogy baj lehet, ezért a társaik segítségére siettek. Ám, csak azt érték el vele, hogy ők is foglyul estek. James kapitány egy külön helyiségben kihallgatta Conort, a kalózok kapitányát.

– Hol vannak a hajó tulajdonosai? – kérdezte fenyegető hangon, mert aggódott miattuk.

– Keresse meg! – válaszolt ingerülten.

Erre James, bemosott neki egyet jobbról és egyet balról.

– Még egyszer megkérdezem! Hol vannak? – ordította.

– Ott arra, valamelyik szigeten, kiúsztattam őket – mutatta a fejével az irányt, még mindig nagyképzően, kényszer mosollyal az arcán.

– Ez nem elég pontos! – kiáltott rá, és újra megütötte, hogy letörölje a vigyort az arcáról.

Ekkor Conor már félájultan, megmondta pontosan. James szólt két katonának.

– Vigyétek a többiekhez! – parancsolta.

Ő maga felment a fedélzetre és utasítást adott a flotta parancsnokának, hogy a gengsztereket vigyék vissza Angliába és állítsák őket törvényszék elé. Ezt követően átment a saját hajójára és megparancsolta, hogy maradjanak ott és várják meg, amíg ő visszatér a hajó tulajdonosaival. James, személyesen akart értük menni. Könnyen megtalálta őket, a partról már integetve várták. Megkönnyebült, amikor látta, hogy épségben megúszták a kalandot.

– Jöjjenek, gyorsan! – és segített nekik beszállni.

– Hálásan köszönjük James kapitány, amit értünk tett – mondta Jack és megszorította a kezét.

Ezután mindannyian megköszönték és a lányok örömben meg is ölelték.

– Szívesen tettem, nekem ez a kötelességem – mondta szerényen, majd átadta a hajó kormányzását Jacknek.

– Megkérem, hogy mutassák meg nekem a gazemberek búvóhelyét.

– Természetesen, – válaszolta Jack.

Így elindultak visszafelé. Lucy és Sophi teával kínálták, melyet jólesően elfogadott és a hideg fürdő után nekik is felfért. Szárazruhát vettek és részleteiben beszámoltak arról, hogy mi történt velük, az utolsó találkozásuk óta. Itt megemlítették azt is, hogy nem céltalanul búvárkodnak, később Sophi előhalászta az engedélyt és kihajtogatta. Elmagyarázta, hogy miért lett vizes.

– Kedves kisasszony, külön gratulálok az ötletességükhöz, enélkül, nem biztos, hogy most itt beszélgethetnénk egymással.

Az irat, igaz kissé elmosódott, de még olvasható volt. James látta, hogy szabályos minden. A többiek is meglepődtek Sophi ügyességén, mert ők sem vették észre, hogyan szerezte vissza. Megérkeztek a flotta hajójához, de már sötétedett.

– Nem javaslom, hogy ma keressük fel a rejtekhelyüket, mert későre jár. Önök is pihenjék ki fáradalmaikat, reggel találkozunk – mondta James kapitány és elköszönt.

A fiatalok is megkönnyebbülve tértek nyugovóra. Tudták, már a veszély elhárult a fejük felől. Ráadásul egy flotta hajó védelme alatt állnak.

TIZEDIK FEJEZET

Másnap hűvös reggelre ébredtek. Friss harmat lepte be az aljnövényzetet. James kapitány a jachtra lépve rögtön megérezte az erős kávé illatát. A lányok szívélyesen invitálták, hogy csatlakozzon hozzájuk.

– Jack! Milyen messze van innen a kalózok tanyája? – kérdezte.

– Úgy félóránnyira – válaszolta.

– Jó pár tengerészt hívok, majd magunkkal, a rabolt zsákmányok elhozatala miatt.

– Persze, az jó ötlet – helyeselt Harry.

– A zsákmányt elvisszük a csatorna torkolatáig, ott pedig átadjuk az illetékes szerveknek. Ezt követően visszatérünk az Északi – tengerre járőrözni – mondta a kapitány.

– Mi tovább megyünk a Watt – tengerre kutatni – tette hozzá Jack.

– Ha bármiben segíthetünk szóljanak. A rádió kapcsolatunk megmarad. A jeladót csak visszafelé, akkor adják le, ha már a biztonságos csatorna torkolatánál lesznek. Ott legkésőbb még találkozunk – magyarázta James.

– Nagyon szépen köszönjük a sok segítséget – válaszolta Sophi.

– No, uraim! Akkor induljunk! – szólalt meg újra a kapitány.

Valóban fél óra járásra találtak egy barlangfélét. A bejárata, jól el volt rejtve, fák, bokrok, futónövények takarták. Nehezen felfedezhető, de Jackék tudták merre kell menniük. Szűk bejárata után egy tágas kör alakú helyiséget találtak. Középen tábortűz nyomai látszóttak. Tovább haladva jobbra szintén egy hosszú, keskenyebb folyosóra bukkantak. Fáklyákkal, világították be a teret. Balkéz felől egy vályúszerű húzódott végig, amibe puskaport öntöttek. A fáklyával ezt fellobbantották, amely bevilágította az egész helyiséget. A hátsó részébe különböző ládák álltak egymásra halmozva. Italtól kezdve, a tartósélelmiszeren keresztül, mindent megtaláltak, amiket különböző hajók rakományjaiból megszereztek. Fegyvereket, töltényeket és ékszereket, valamint egy kis páncél ládikóban töménytelen készpénzt.

A tengerészek elkezdték a ládákat kihordani a barlangból a flotta hajójára. James kapitány, Jackkel és Harryval tovább kutatták a barlang rejtelmét, hiszen egy egész rendszert találtak. A központi folyosón ahogyan haladtak előre balra találtak egy kissé szélesebb területet, tele ruhákkal és takarókkal. Valószínű, hogy ittartózkodásuk során ezt használták alvásra. A központi folyosó párhuzamosan haladt a parttal, majd elkanyarodott jobbra. Ezen végig menve, egyre keskenyebb és egyre alacsonyabb lett a járat. A végén már csak egymás után kúszva tudtak haladni előre. A kapitány botorkált elől és egyszer csak megérezte a tenger sós illatát, majd beszűrődött egy kis fény is. A barlang vége a tengerhez kapcsolódott. Nyilván vészkijáratnak használták arra az esetre, ha felfedeznék a rejtekhelyüket és menekülniük kellene. Kérve, a parton előre sétáltak a hajóhoz és elköszöntek egymástól.

Jackék a jachtjukkal elindultak a Watt – tenger felé. Nagyon hosszú időt töltöttek itt, mire végig pásztázták a ten-

ger mélyét. Sekélyebb részeknél csak a bűvárfelszerelésüket használták, míg a mélyebbeknél a bűvár kabinnal keresgéltek. Persze találtak különböző roncsokat, de a kereskedelmi hajónak nyoma veszett úgy tűnt.

– Azt hiszem ez egy kalandos út volt ugyan, de a célunkat nem értük el – mondta kicsit lehangoltan Jack.

– Éjjel – nappal együtt voltunk drágám! Ez a szárazföldön, nem adataik meg ennyi időn át. Ott a munka elszólít majd egymás mellől – válaszolta Lucy és nevetve megborította Jack göndör haját, majd megölelte.

– Igen, a jó oldala az, hogy ennyi időt együtt tudtunk tölteni gondtalanul – szólalt meg Harry is.

– Gondtalanul? Egy kis túlzás, de az is jól végződött! – mondta Sophia mosolyogva.

– Figyeljete! Én még nem adom fel! Emlékszel Jack, arra a hajóra, ami olyan furcsán lefelé borulva állt a tenger fenekén? Szerintem azt érdemes lenne tüzetesebben megnézni még egyszer – vetette fel Sophi.

– Megnézhetjük, az időnkéből kitelik, de nem sok reményt fűzök hozzá – mondta Jack lemondóan és rántott a vállán egyet.

– Hát, lehet, hogy nem véletlenül nincs meg. Eddig abban gondolkodtunk, hogy elsüllyedt. Mi van, ha csak egyszerűen ellopták és szétszították maguk között a tengerészek – vetette fel Harry.

– Akkor, bizony sosem találjuk meg! – szólott hozzá Lucy is.

- Az biztos, hogy az aranytömbök nem kerültek elő. Amennyiben ellopták el kellett, hogy adják. Előbb – utóbb valamelyik bankban kötöttek volna ki, vagy múzeumban. Utána néztem, de nincs, nem adtak le sehol ilyet – gondolkodott hangosan tovább Harry.
- Ha pedig eldugták valahol, vagy elásták, mi azt nem találjuk meg sosem – folytatta Jack.
- Nagy kár! Annyira bíztam abban, hogy valahol a tenger mélyén meglesz – mondta szomorúan Harry.
- Akkor, elég a sopánkodásból! Készüljünk, még lehet esélyünk – szólalt meg határozottan Sophi.
- Menjünk hűgi, de csak a te kedvedért! – mondta Jack és visszamentek a jachttal az ominózus helyre.
- Én merülök a bátyámmal! – jelentette ki Sophi határozottan.
- Megakarom mutatni neki, hogy miről beszélek, de így nem tudom elmagyarázni.
- Rendben – válaszolta Harry.

Mindketten lemerültek. Sophia úszott elől, hogy megmutathassa, amit akar. Tulajdonképpen egy hajó fejjel lefelé fordulva állt meg a tenger alján, de alatta mintha még lett volna valami, ő úgy látta. Nem volt egyértelmű, mivel csak a széle látszott ki a tenger hordalékából. Sophi intett Jacknek, hogy azt nézze meg, és elkezdte a kezével letörölni a homokos üledéket. Előbb csak egy „y” betű vált láthatóvá, majd egy „r”. Mindketten nagy lelkesedéssel addig tisztogatták, hogy az egész név olvasható volt „Mary”. Kitörő örömmel és jelentőség teljesen néztek

egymásra. Gyorsan visszatértek a hajóra, hogy elmeséeljék a felfedezésüket.

– Képzeljétek, igaza lett a húgomnak! Az egyik hajóroncs szinte teljesen eltakarta az alatta lévő, amit az üledékek és hordalékok már magukba olvasztottak – mesélte nagy hévvel Jack.

– Ez egy „Mary” nevű hajó, az biztos! Ám, hogy az-e, amit mi keresünk, majd meglátjuk – tette hozzá lendületesen Sophi.

– Ez szuper! – kiáltott fel Lucy is.

– Az én szerelmem szeme olyan, mint a sas! Büszke vagyok rád szívem! – mondta Harry és átölelte.

– Gyere Harry, nézzük meg hogyan lehetne kiszabadítani – hívta Jack.

Erre, gyorsan le is merültek mindketten. Tüzetesen körbe nézték, körül tapogatták. Megpróbálták mozgatni is, hogy milyen erőhatásra lesz szükség az eltávolításhoz, majd visszamentek a jachtra.

– Nagy meló lesz! – mondta Harry.

– A mi hajónk kevés hozzá, elrántaná – folytatta Jack.

– A flotta? – kérdezte Sophi.

– Igen, az talán elég, ha lenne nekik egy kisebb darujuk is – válaszolta Harry.

– Na, beszéljünk velük, kérdezzük meg, mit szólnak hozzá – javasolta Jack.

Rögtön fel is hívta a rádión Jamest és elmondta a nagy felfedezésüket. Tájékoztatta, hogy mire lenne szükségük ahhoz, hogy a Maryt meg tudják közelíteni. A kapitány megörült a kutatás lehetséges eredményének és boldogan adott meg minden segítséget nekik. Kis időt kért, hogy beszerezzék a megbeszélte dolgokat. Megígérte, hogy rövidesen találkoznak a Watt – tengeren.

Gyorsan teltek a napok, és a társaság addig élvezte a nap-sütötte tenger szépségeit. Szerencsére szép idő volt. Horgásztak és végre zavartalanul megsüthették a parton a halakat. Vidáman beszélgettek az elkövetkezendő jövőjükéről. Estenként tábortűz mellett énekeltek. Jack elvitte a gitárját az útra, így a zenei aláfestés még inkább feldobta a hangulatot. Kifejezetten jól érezték magukat.

Az egyik reggelen, hajó kürtjére ébredtek. James kapitányék ezzel üdvözölték őket. Nagyon megörültek az érkezésüknek és ezzel el is kezdődött számukra a legkomolyabb munka. Mindent részletesen átbeszéltek, mielőtt neki fogtak volna. Jack és Harry merült le, hogy biztosítsák a megfelelő rögzítést a hajóroncson. Egyikük elől, másikuk hátul figyelte, hogy minden rendben legyen. Nagyon óvatosan és lassan lehetett csak mozdítani, nehogy leszakadjon egy darabja vagy a rögzítés elengedje. Szépen sikerült a leemelés, már majdnem teljesen, de a Jack felőli vége a roncsnak beakadt. Sikerült gyorsan elhárítania és intett Harrynak, hogy emelhetik tovább, azonban ekkor még nem vette észre, hogy közben megsérült. Arra lett figyelmes, hogy a vére pirosra festi körülötte a vizet, ám ezt már csak homályosan látta, majd eszméletét veszítette. Ugyanis nem csak ő sérült, hanem a hajóroncs éle az oxigénpalackjának a vezetékét is megsértette. Így már nem tudott jelzést adni, hogy baj van.

Eközben a roncsot biztonságos távolságban újra leengedték a tenger fenekére. Harry felment a jachtra és szólta, hogy valamelyik lány segítsen a „Mary” nevű hajó tisztításában, hogy könnyebben tudják majd kiemelni a hordalék közül, mivel egyvalakinek óvatosság miatt, a hajón kell maradnia. Ekkor tűnt fel nekik, hogy Jack nem tért vissza.

– Hol van Jack? – kérdezte Lucy

Sophi és Harry sokatmondóan nézett egymásra.

– Valami baj lehet – szólalt meg Sophi.

Ezzel Harry rögtön visszamerült, hogy megnézzé mi történt. Látta, amint a mélységből vörös színben áramlik fel a vér, ahol Jacknek kellene lennie.

– Sophi gyere azonnal! A bátyád megsérült! – kiáltotta.

Lucyból kitör a zokogás, annyira megijedt. Legszívesebben Sophi is így tett volna, a sírás szorongatta a torkát, de tudta, hogy meg kell őriznie a lélekjelenlétét, mert csak úgy tud segíteni. Nyomban beugrott a vízbe Harry után. Nem volt nehéz megtalálni, hiszen a vér szivárgása mutatta hol van. Két oldalról közrefogták és felvitték a hajóra. Sophi azonnal megkezdte az újraélesztést. Szerencsére hamar reagált rá és magához tért.

Lucy eközben, már odakészítette a mentőládát. Sophi el látta a sérülését. A jobb felkarját össze kellett varrnia. Jack erőtlen és elgyötört volt. Lefektették és hagyták, hogy pihenjen. Lucy mellette maradt, hogy ápolja. Ekkorra már Sophiból is kitört a sírás, nagyon megijedt, hogy elveszítheti szeretett bátyját. Harry magához ölelte, de

neki is remegett minden porcikája. Emiatt aznap, már felhagytak a további munkálatokkal.

Jacknek sebláza lett, folyamatosan felváltva ápták, egyetlen pillanatra sem hagyták magára. Lucy teljesen kimerült, csak nagy nehezen tudták rábeszélni, hogy ő is próbáljon aludni valamit. Jó pár napba telt, amíg Jack ereje kezdett visszatérni és a gyógyulás útjára lépett.

– Nagyon köszönöm nektek, hogy megmentettétek az életemet – mondta meghitten, könnybe lábadt szemekkel.

Mindannyian megkönnyebbülten ölelték magukhoz.

– Na, mi az? Nincs munkátok? – kérdezte nevetve.

– Ó, te! Látom már tényleg jobban vagy – válaszolta Sophi mosolyogva, majd homlokon puszilta.

– Jó, tudom nekem még egy rövid ideig pihennem kell, de már nem kell őriznetek. Folytassátok a munkát nyugodtan. Én majd innen felügyeljek benneteket – mondta mosolyogva.

– Lucy, te maradj itt velem, mi majd Harryval merülünk – szólalt meg Sophi.

Ketten lassabban haladtak a tisztítással, de boldogok voltak, mert Jack napról – napra jobban lett. Emiatt már Lucy is merülhetett és hárman tempósabban végeztek a szükséges munkálatokkal. Sikerült, annyi hordalékot eltávolítaniuk, hogy meg lehetett egy kicsit mozdítani a Maryt.

Nagyon lassan, szinte centiről centire emelte a daru, lent Harry és Sophi figyelt, hogy minden rendben legyen. Természetesen nem tudták teljesen kiemelni, hiszen ak-

kor biztosan széttörik a súly alatt. Sikeresen mozdítottak rajta annyit, hogy hozzáférjenek a hajó belsejéhez.

Harry úszott be, Sophi biztosította. A hajónak egy részéhez a mérete miatt nem fért hozzá, így cseréltek a lánnyal. Talált egy rejtett rekeszt a hajón, de nem bírta felfeszíteni. Felmentek a jachtra pihenni. Kicsit később egy feszítő vassal tértek vissza, és Lucy is merült velük, Jack fentről biztosította őket, mert ő még nem merülhetett. Sophi többször nekifeszült a titkos rekesz ajtajának, mire az végül kinyílt. Ekkor meglátta, hogy négy láda lapul az aljában. Intett Lucynek, hogy segítsen a hajón kívülre vinni. Ott Harryval közösen felvitték a jachtra, majd a feszítővassal felfeszítették.

Ekkor tágra nyílt szemük az arany fényétől. Ilyet még sohasem láttak. Szinte hihetetlennek tartották, hogy ennyi kaland után mégis nekik sikerült megtalálniuk az elveszett aranyrudakat. Nagy volt az öröm és ebben osztoztak velük a flotta kapitánya és tengerészei, hiszen az ő segítségük nélkül ez nem sikerülhetett volna. Harry és a két lány visszament a másik három ládáért. Sophia és Lucy, mivel filigrán alkatúak voltak, ők szedték ki a ládákat a roncsból és továbbították Harrynak, aki felúsztatta a jachtig és ott a tengerészek segítettek a kiemelésében Jacknek, mert neki még vigyáznia kellett magára, nehogy felszakadjon a sebe. Mindannyian nagy ünnepséget csaptak a kutatás eredményességére tekintettel.

Másnap felszedték a horgonyt és elindultak visszafelé. A flotta végig elkísérte őket a La Manche – csatorna torkolatáig. Ott már csak a Doveri – szoroson kellett átkelniük és Doverben kikötöttek. Ezen az úton már nem kellett tartaniuk semmitől, biztonságban voltak. Itt egy páncélozott autó várta őket és áttették a négy láda aranyrudat. A

jármű a reptérre szállította, ahol katonai helikopter vitte tovább Londonba. Az átadás – átvétel miatt, az engedély bemutatása, illetve jelentés és egyéb papír munka miatt Harry elkísérte a szállítmányt egészen a londoni múzeumig. Mivel ez több napot is igénybe vett, abban maradtak, hogy Harry, ha végez, akkor rájuk telefonál és valamelyik közeli kikötőben majd felveszik. Így Jack, Sophi és Lucy tovább hajóztak a megbeszélt útvonalon.

TIZENEGYEDIK FEJEZET

Brighton – ban kikötöttek, mert ez egy kicsit nagyobb városka és mindenképpen pótolniuk kellett az ellátmányt. Listát írtak a beszerezni való dolgokról. Főleg a két lány intézte a vásárlásokat. Jack addig átnézte a hajót és kisebb karbantartásokat végzett rajta. Harryval beszéltek közben és abban maradtak, hogy végül itt várják meg ameddig végez. Ez a kisváros, Londonhoz is közel van. Pár nap alatt sikerült mindent megvenniük, egyedül a gyógyszerár maradt ki. A lányok elmentek, hogy a mentőláda szükségleteit is megvásárolják és shoppingoljanak egy kicsit. Amíg nézelődtek a felírtak alapján a gyógyszertárban összeállították a csomagot.

Kissé megszomjaztak és bementek a közelben lévő sörözőbe. Elég sokan voltak, főleg matrózok. Az egyik üres asztalhoz leültek és kértek egy – egy üdítőt. Észrevették, hogy több szem kihívóan mered rájuk, sőt néhányan be is szólogattak nekik, hogy milyen gyönyörűek, szívesen elkísérnék a szálláshelyükre őket, és ehhez hasonlókat. Lucy és Sophi úgy tettek, mintha nem is hallanák meg őket. Még véletlenül sem néztek feléjük, nehogy viszonzásnak gondolják. Úgy tettek, mintha csak ketten lennének az egész helyiségben. A többség felfogta, hogy nem vevők rájuk és visszafordultak az italukhoz. Páran viszont, pont felhúzták magukat azon, hogy semmibe veszik őket.

– Lucy, igyuk meg gyorsan és menjünk, mielőtt balhé lenne – mondta Sophi.

– Igen, én is úgy látom, hogy nem csitul a helyzet – válaszolta.

Már felálltak és indultak kifelé az ajtóhoz, amikor az egyik marcona férfi megfogta Lucy karját szorosan és vissza akarta tartani. Sophinak pedig a derekát kapta el egy másik és erőszakkal meg akarta csókolni. A lányok viszont tanultak küzdő sportot és erre ezek a fickók nem számítottak. Lucy térden, majd lába közzé rúgott a marconának, aki rögtön elengedte kezét a lánynak. Ettől fogva már saját fájdalmaival volt elfoglalva. Sophi a könyökével gyomron vágta, majd állon a másikat és fordulásból még behúzott neki egyet, amitől padlót fogott. A többiek nem mertek közeledni hozzájuk, sokan meg csak álmétkodva nézték a történeteket, akár egy filmben lennének.

A két lány elégedetten hagyta el a sörözőt. Visszamentek a gyógyszerárba az összekészített árúkért. Közben persze figyelték, hogy nem követik - e őket.

– Hát erre igazán nem számítottam – mondta Sophi.

– Szerintem ők sem! – folytatta Lucy mosolyogva.

– Még jó, hogy megtudtuk védeni magunkat, hihetetlen, hogy milyen világban élünk – panaszkolta Sophi.

Amint visszatértek a hajóra, rögtön elmesélték Jacknek a történeteket.

– Na lányok ez volt az utolsó kiruccanásotok nélkülem. Jó, hogy így megúsztatok! Úgy látszik itt férfi nélkül nem közlekedhettek – szólalt meg határozottan Jack.

– Jó ideje távol vagyunk, nekem már hiányzik az otthon és anyáék főleg – válaszolta Sophi.

– Igen, nekem is! Ez megint megmutatta, hogy milyen kulturális különbségek vannak – folytatta Lucy.

– Bizony, bizony szuper kis kalandban és kirándulásban volt részünk, de örülök, hogy hazafelé tartunk – tette hozzá Jack.

– Nem követtek benneteket? – kérdezte Jack.

– Én úgy vettem észre, hogy nem – válaszolta Lucy.

– Nem baj, fő az óvatosság. Az ilyenektől minden kitelik, akik képesek nőkre támadni. Éjszaka felváltva őrködünk, nehogy meglepetés érjen minket – mondta Jack.

– Már csak Harry érkezésére kell várnunk – szólalt meg Sophi.

– Sikerült mindent beszereznetek? – kérdezte Jack.

– Igen, minden útra készen áll – válaszolta Sophi.

– Remek! Szerintem Harry is nemsoká megjöhet – tette hozzá Jack.

– Épp most kaptam tőle egy sms – t, hogy mindent probléma nélkül elrendezett és reggel indul Londonból – szólalt meg Sophi.

– Nagyszerű, akkor holnap meg is jön és indulhatunk haza! – folytatta Jack egészen belelkesedve.

Az éjszaka nyugodtan telt, felváltva őrködtek és semmi jele nem mutatkozott, hogy követték volna őket. Másnap délfelé megérkezett Harry is. Mindent részletesen elmeséltek egymásnak. A közeli étteremben megebédeltek, majd útnak indultak a jól ismert útvonalon otthonuk felé. Hosszú utazás várt rájuk és mindannyian, minél előbb szerettek volna már hazaérni. A La Manche – csatorna torkolatát elhagyva, már a Kelta – tengeren hajóztak. Sze-

rencsére tiszta idő volt és kellemes az útjuk, eléggé gyorsan tudtak haladni. A rádión egyszer csak megszólalt egy S. O. S jelzés.

– Itt az „Aaron” nevű vitorláhajó! Hall valaki? A Kelta – tengeren vagyunk – és megadta a koordinátáit.

– Igen fogtuk az S. O. S. jelzésüket – válaszolt Jack.

– A hajó kapitánya beszélek, kérem segítsenek! A hajóorvosunk megsérült!

– Sophi vagyok mentőorvos, mi történt? – válaszolta.

– Az árbócról lefele jövet megcsúszott és leesett. Eszméletlenül fekszik, vérző fejjel a fedélzeten.

– Már látjuk magukat, azonnal ott vagyunk – nyugtatta Sophi.

Gyorsan előhozták a mentőládát, majd Harryval együtt átmentek a vitorláhajóra.

Sophi megvizsgálta és ellátta a fejsérülését, ami nem volt túl komoly. Eközben a hajóorvos magához tért. Úgy tűnt könnyebb sérüléssel megúszta. Bár nem lett agyrázkódása, de pár nap pihenésre volt szüksége. Kicsit kóválygott, ezért az egyik ágyra fektették Harryval.

– Sophi! Te vagy az? – kérdezte.

– Igen, de ismerjük egymást? – kérdezett vissza.

– Nem ismeresz meg? Ryan, vagyok, az egyetemen csoport társak voltunk. Persze a bajusz és ez a nagy szakál... – mondta mosolyogva.

– Már emlékszem! Ne haragudj, de tényleg nem ismertelek meg hirtelen – szólalt meg Sophi döbbenten.

– Ez hihetetlen, azóta nem találkoztunk!

– Látod, milyen a sors, most kellett itt lennem, hogy segítsék neked – mondta nevetve Sophi.

A párbeszédet hallva, Harrynak is leesett, hogy ki is ő. Ryan nagyon komoly érzelmeket táplált abban az időben Sophi iránt. Mindent elkövetett, hogy közelebb kerüljön hozzá, ám reménytelenül. Előjöttek az egyetemi élmények. Egészen belefeledkeztek a beszélgetésbe. Jack kezdett aggódni, hogy mi tart ennyi ideig. Rádión odaszólt;

– Minden rendben Sophi vagy kell segítség?

– Igen, azonnal megyünk vissza – válaszolta.

Még kis ideig beszélgettek, majd elköszöttek egymástól és visszatértek a jachtra.

– Képzeld pont Ryan a hajóorvos és neki kellett segítenem, de szerencsére nem komoly a sérülése – mondta Sophi.

– Igen! Micsoda véletlen! Emlékszem rá, nagyon odavolt érted – mondta Jack mosolyogva.

– Azóta, sok idő eltelt – válaszolta Sophi.

– Az biztos, és úgy tűnik, hogy kiheverte – szólt hozzá Harry kajánul mosolyogva.

Vágyakoztak nagyon arra, hogy lássák a szüleiket és végre otthon legyenek. Olyan sokáig voltak távol, hogy a honvágy eluralkodott rajtuk. Gondolataikban a jövőjüket ter-

vezgették. Visszafelé vágta a centit, már csak pár nap és megérkeznek.

A szülők rettentően várták haza őket, díszebédet szerveztek a fiataloknak. Elkészítettek minden finomságot, ami csak a kedvenc ételeik. Meglepetésként meghívták Lucy édesanyját és édesapját is a hazaérkezésük megünneplésére.

Hosszasan, boldogan ölelgették egymást a viszontlátás örömeiben. A bőséges ebéd után elmesélték mi történt velük a hosszú útjuk során. Az élménybeszámolójukat szájtaátva hallgatták. Hol örömkönnyeek, hol pedig a féltés könnyei peregtek a szülők arcán. A készített fotóikat is megmutatták.

– És? Hogyan tovább? – kérdezte Marcelo.

– Úgy gondoltuk Lucyvel, hogy ideköltözik teljesen, amint sikerül kialakítani a munka körülményeinket összeházasodunk és családot alapítunk. Itt szeretnénk leélni az életünket – válaszolta Jack.

– Ezzel nagyon boldoggá tesztek minket édes fiam – szölt hozzá Emily is.

– Édesanyám, nem hagyunk magatokra benneteket idős korotokra – mondta Sophi.

– Igen, mi is úgy határoztunk Sophival, hogy itt maradjunk és segítünk benneteket – tette hozzá Harry.

– Anya, én itt nyitok háziiorvosi rendelöt és mindig kéznél leszek nektek – folytatta Sophi.

– Volt erről szó korábban, nagyon örülünk, hogy ezek szerint nem változtattatok ezen a lehetőségen – állapította meg Marcelo megkönnyebblten.

– Bizony – bizony, nekünk is nagy örömünkre szolgál ez a döntések gyermekeim – reagálta le Lucy édesanyja is.

– Ne féljeteK, itt leszünk mindannyian nektek – mondta Lucy nevetve, miközben átölelte szüleit.

Estébe nyúlt a beszélgetés és vacsora után nemsoká Lucy a szüleivel hazament. Másnap Jack segített neki elhozni a még otthon maradt dolgait, hogy véglegesen be tudjon költözni a kastélyba. Párnapot hagytak maguknak az akklimatizálódásra.

Egy hét múlva már Harry és Sophi elkezdtek nézelődni olyan épület után, amelyet ki tudnak alakítani orvosi rendelőnek. Lucy is érdeklődött a helyi szerkesztőségeknél, hogy tudnak-e ajánlani neki valamilyen lehetőséget, ám egyelőre nem volt megüresedés. Jackkel együtt keresgéltek jogi irodának helyiséget. Úgy határoztak, hogy Jack asszisztenseként dolgozhat majd mellette, ameddig nem kap valami jó alternatívát. Egyedül Harrynak volt nehezebb, hogy a szakmájában munkát találjon ott helyben. Hétfévente újra indították a bűvároktatást.

TIZENKETTEDIK FEJEZET

A hétvégén meglepő vendégük érkezett a kastélyba. Grace és Márk állítottak be váratlanul. Nagyon örültek a találkozásnak, bár elkerekedett a szemük, hogy együtt jelentek meg.

– Grace! Ti azóta együtt vagytok? – kérdezte meglepődve Sophi.

– Igen, nagyon egymásra találtunk – válaszolta Grace.

– Azóta is hálások vagyunk nektek, azért a születési buliért – szólt hozzá Márk mosolyogva.

– Akiknek találkozniuk kell, azok találkoznak – szólalt meg Jack és kacsintott egyet.

– Érdekesen alakult az a nap, mi is ott találtunk újra egymásra – tette hozzá Lucy.

Így kapott értelmet Grace számára, hogy miért van ott Lucy, ugyanis meglepődött, amikor meglátta.

– Hálánk jeléül és barátságunkra tekintettel, fogadjátok szeretettel ezt a kis ajándékot – szólalt meg Grace és előhúzott a retiküljéből egy borítékot.

A borítékon arany betűkkel „Esküvői meghívó” a családnevére címezve. Sophiék szinte szóhoz sem jutottak a meglepettségtől, ám igazi boldogság tükröződött az arcukon. Régen találkoztak, és bőven volt mit mesélniük egymásnak. Az idő olyan gyorsan elszaladt, hogy megkérték őket maradjanak ott egész hétvégére. Grace és Márk örömmel elfogadták a meghívást.

Az esküvőt Dublinban tartották egy pazar hotel éttermében. A házasodni készülő pár részéről valójában kevés családtag és rokon gyűlt össze. A létszám nagyobb részét kollegák és barátok adták.

A kerthelyiségben lévő szaletlit piros rózsával díszítették körbe és az anyakönyvvezetőt megkérték, hogy majd ott adja össze őket. Az étterembe tervezték a vacsorát és a zenés – táncos estét.

Grace, izgatottan készülődött az örök hűség fogadástételére. Sophi és Lucy segítettek neki, amíg a fiúk Márkot készítették fel. Mindketten saját eskütételt írtak egymásnak.

A menyasszonyi ruha halványkék, modern vonalú, fehér tüllel és csillogó flitterrel díszített. Grace hullámos szőke haja csodásan omlott a vállára. A fején szintén halvány kék apró virágokkal díszített fejpánt ragyogott. A virágcsokor kék színű Íriszből készült. Márknak ugyanolyan világoskék színből varrattak öltönyt és csokornyakkendőt, valamint fehér inget viselt.

A Nap jókedvűen sütött és az ég is halványkékben tündökölt. A hotel festői arborétumában több fotót készítettek. Lassan elkezdtek gyülekezni a meghívott vendégek az esküvői ceremóniára.

Megjelent Leah egy pár évvel idősebb, sármos, őszülő halántékú férfival az oldalán. Mindenki meglepődött, teljesen elvesztették szem elől a születésnap parti óta. Őt fájdalmasan érintették az ott történtek. Teljesen új életet kezdett és nem akart emlékezni. A kaliforniai kiküldetéséből, már nem tért vissza, hanem letelepedett Los Angeles-be. Nagyon megszerették a kollegái és jólérezte ott magát. Félt attól, ha visszatérne újra megrohannák az

emlékek és ezelől inkább menekült. A vállalatuknál megismerkedett George-val és egymásba szerettek. Egy éven belül megkérte a kezét, Leah nem habozott, igent mondott. Grace – vel telefonon tartották a kapcsolatot, így tudott az esküvőjéről. Egy kicsit tartott attól, hogy mit fog érezni, ha meglátja Jacket. Nem volt tudomása arról, hogy eljegyezte Lucy-t. Sőt, valahol a szíve mélyén, még talán magának sem beismerve abban reménykedett, hogy egyedül van, bár úgy érezte, hogy kiegyensúlyozott a kapcsolatuk férjével és ez megnyugtatóan hatott rá.

Az esküvői szertartás varázslatos volt. Mielőtt átmentek volna az étterembe Grace a még hajadon lányokat a háta mögé állította egy koszorúba és eldobta a csokrot. Sophi és Lucy együtt kapták el. Vidáman nevettek, eleve is így tervezték, hogy majd dupla esküvőt tartanak.

Az étteremben az asztalok „u” alakban voltak elhelyezve, a középső részt a táncternek hagyták meg. Grace tudta, hogy Leah-nak, milyen fájópont Jack és ügyelt rá, hogy messze üljenek majd egymástól és lehetőleg háttal. Nem akart kellemetlenséget senkinek. Arra törekedett, hogy mindenki a lehető legjobban érezze majd magát. Ez annyira jól sikerült, hogy a sokaságban egész jól elkerülték egymást.

Nagyon szuper zene szólt, olyan talpalávalót játszottak, hogy mindenkit hívogatott a táncparkett. Leah is boldogan ropta a férjével, amikor meglátta Jacket és Lucy-t együtt táncolni. Jack annyira jól nézett ki, felvillant benne a parti, azon az estén való csalódása. Minden részét remegés fogta el, szinte majd elájult, hogy Lucyvel azóta is együtt vannak. A szemébe, fájdalom könnyei szöktek. Férje is észrevette rajta, a hirtelen változást. Bár az okát nem tudta és megijedt.

– Leah, drágám! Mi a baj, rosszul vagy? – kérdezte féltőn.

– Igen, nem tudom, nem érzem jól magam – válaszolta erőtlenül.

– Gyere üljünk le egy kicsit, mit hozzak neked? – kérdezte és közben az asztalukhoz leültette.

– Mindjárt jobb lesz életem, köszönöm – válaszolta.

Kicsit ott üldögéltek és George szorosán fogta Leah kezét tanácstalanul. A nő minden erejét összeszedte, és megpróbált úgy tenni, mintha minden rendben lenne.

– Menjünk ki szívem a levegőre, biztosan jót fog tenni – kérte a férjét.

Felálltak és az ajtó felé igyekeztek a tömegben át, Leah, fejét is lehajtotta, senkit sem akart látni. Kiléptek a gyönyörű parkba, mely esti kivilágításban még impozánsabb volt. Ahogyan elindultak az egyik pad felé, szembe jött velük Jack és Lucy. A találkozást nem lehetett elkerülni.

– Leah! De jó, hogy újra látlak – kiálltot fel Jack és megakarta ölelni, mint egy régi jó barátot.

Ő azonban kitért előle, közben mélyen a szeretett férfi szemébe nézett. Jack ekkor döbbenten vette észre a bánatos, könnyben ázott szemeket.

– Bemutatom nektek George - t, a férjemet - és közben jelentőség teljesen karolt bele. Lucyre rá sem tudott nézni.

Kezet fogtak és az illendőség kedvéért, ő is bemutatta a mellette álló ragyogó hölgyet.

– Lucy a menyasszonyom, de Leah te biztosan emlékszel rá a partiról – mondta Jack.

– Igen – válaszolta kényszeredett mosollyal az arcán.

Eközben a felsebzett szívében, mintha a tört forgatták volna meg. Teljesen összeomlott, hogy megtudta Lucy már a menyasszonya is lett. Jack, nem igazán értette, ám érzékelte a kellemetlen helyzetet. Gyorsan elköszönt tőlük.

– Mi megyünk is, nagyon lehűlt a levegő. Örülök, hogy találkoztunk, további jó szórakozást kívánunk – mondta most már kissé kimértebben Jack és Lucyvel kézen fogva elindultak az étterembe.

– Jack, mi volt ez Leah-val? Olyan furcsán viselkedett – szólalt meg Lucy.

– Igen, én sem értem. Talán a férje előtt akart diszkrét maradni, de ő tudja – válaszolta.

Egy árnyas fa alatti padra leültek Gerorgék. Csendben gondolataikba mélyedtek. A férfinak is szöveget ütött fejébe a felesége viselkedése. Nem látta még ilyennek, nem értette.

– Szívem! Szeretnék kérdezni tőled valamit, de kérlek meg ne haragudj érte, és ha kellemetlen neked a válasz, akkor hagyd figyelmen kívül. Csak nem értem eme furcsa viselkedésedet, szeretném, ha beszélnél róla – mondta George.

– Ó, igen drágám! Igazad van, jobb, ha elmondom. Azt hiszem, talán megkönnyebbülést hoz majd nekem is. Tudod korábban szerelmes voltam Jackbe. Egy baráti társa-

ságba jártunk, sokat buliztunk együtt. Nagyon jól megértettük egymást, én azt hittem, hogy ez kölcsönös. Abba ringattam magam, hogy a későbbiekben, biztosan egy pár leszünk. Nagyon jószívű, kedves, figyelmes, nyitott és barátságos. Mindenkiel az, de ez nem tűnt fel nekem akkoriban. Fátyol borította a szemem, úgy akartam hinni, hogy csak nekem szól, csak velem ilyen. A harmincadik születésnapjára nagy partit szerveztek. Természetesnek vettem, hogy én is ott legyek. Meghívták ezt a lányt is, aki most vele van. Lucyvel iskolatársak voltak és szintén megmaradt a jó viszony közöttük. A lány azonban külföldön élt és dolgozott. Nem gondoltam, hogy akadály lehet kettőnk között. Ott, azon az estén szembesültem, azzal, hogy én félre értettem Jack viselkedését. Miközben abban a hitben voltam, hogy ő is szerelmes belém kiderült, hogy csak barátként tekint rám. Akkor láttam, hogy milyen másként néz Lucyre és másként viselkedik vele. Ezen az estén esett le a fátyol a szememről. Láthatóvá vált, hogy mindenkiel olyan közvetlen és szeretetteljes, de ez nem több, mint barátság. Teljesen kiborultam. A munkába menekültem, de nem segített – mesélte el könnyeivel küszködve.

– Ekkor vállaltad a külföldi munkádat? – kérdezte George.

– Igen, felejteni akartam és minél messzebb lenni – válaszolta színpogva.

– Megértelek édesem! Nagyon köszönöm, hogy mindezt elmondtad nekem. Az őszinteséged bizonyítja az irántam érzett hűség szeretedet.

– Ne haragudj rám emiatt kérlek. Én hálás vagyok neked, mert te elfejtetted velem a történeteket és boldogságot

hoztál az életembe. Csak, most minden a felszínre került, amiről azt hittem, hogy már régen eltemettem.

– Semmi baj nincs ezzel, köszönöm a bizalmadat. Tudod szívem, már nem húsz évesek vagyunk, és mindenkinek van múltja. Én sem fogom soha elfelejteni a feleségemet, aki fiatalon halt meg – mondta George szomorúan.

– Bemegyünk? – kérdezte.

– Igen, már tényleg hűvös van, meg ne fázzunk – válaszolta a felesége.

– A szobába is felmehetünk, ha már úgy érzed elég volt a mulatságból – ajánlotta fel George.

– Az jó lenne, csak köszönjük el előtte Grace - éktől.

Másnap ők még a hotelben ebédeltek és utána visszautaztak Los Angeles-be. Sophiék még a délelőtti folyamán haza indultak. Már nem találkoztak Leah - ékkal. Grace és Márk a hotelből indultak tovább kényelmes nászútjukra a Spanyol tengerpartra.

TIZENHARMADIK FEJEZET

Alig telt el pár hét azóta, hogy Jackék hazaérkeztek a kalandos felfedező útjukról, amikor egy távirat érkezett a londoni múzeumtól. Ünnepséget szerveztek részükre, hogy átadhassák a méltó jutalmukat. Borzasztóan megörültek neki, hiszen az anyagi segítség nagyon jól jött az újrakezdés megindításához.

Az egyedi, alkalmi ceremóniát a múzeum dísztermében tartották. Különleges helyszín, egy különleges esemény megünneplésére. Erre a rendezvényre magasrangú és beosztású tisztek, kormányfők is megjelentek. James kapitány a flotta képviselőjében szintén meghívott vendég volt. A fiatalok nagyon megörültek, hogy újra találkozhattak vele. Boldogan üdvözölték egymást.

Az államfő mondott tiszteletteljes köszönő beszédet. Mindannyiukat név szerint szólítva kitüntették érdemrenddel és oklevéllel. Az aranyrudak felbecsült értékének bizonyos százalékát külön – külön átutalták a számlájukra. Harrynak külön felajánlottak Londonban, a múzeumban egy igazgatói állást, amely éppen megürült nyugdíjazás miatt. Hatalmas lehetőség lett volna, de ezt sajnálatos módon nem fogadhatta el, mert távol lett volna a családjától. A jövőjét mindenképpen Corcaigh - ban akarta megalapozni és ez fontosabb volt neki, mint a karrier.

A jutalmak átadását követően megvendégelték őket egy állófogadás keretén belül. Meghitt, máltóságteljes hangulat a lelkük mélyéig hatolt. Örökre, megható élmény maradt a számukra.

Gyorsan híre ment hőstettüknek, az újságok tele voltak a fotójukkal és különböző cikkeikkel. Riporterek keresték fel őket, hogy interjút készítsenek velük, mind a magánéletükről, illetve kalandjaikról. Ők viszont ezt a nagy felhajtást már nem akarták maguk körül. Emiatt a riportokat visszautasították sorra, úgy gondolták ez a fajta népszerűség már nem tartozik bele az életükbe. Egy időre teljesen visszahúzódtak a kastélyukba. Tervezték a jövőjüket és a dupla esküvőt.

Jack talált egy csendes, kellemes környezetben irodát magának és beindította a jogi pályáját. Az ismertsége segített abban, hogy az ügyfelek hamarabb megtalálják. Futótűzként terjedt el szakmai körökben. Széleseben jólmenő, elismert jogász karrierre tett szert. Emiatt irigyei is akadtak, de ez velejárója az életnek. A bűvároktatást továbbra is hétvége felváltva közösen csinálták a húgáékkal.

Lucy szabadidejében segített neki az adminisztrációban. Őt megkeresték, hogy elvállalná – e az egyik kiemelt magazin főszerkesztői állását. Persze, nagy örömmel fogadta el. Szeretett a szakmájában dolgozni, sokrétű munkaterületet adott neki ez a beosztás.

Sophi, talált egy olyan több helyiségből álló épületet, ami megfelelt elképzeléseinek a háziorvosi praxisához. Egyetlen gond volt vele, hogy teljesen fel kellett újítania. Ez hosszabb időt vett igénybe, de nem tétlenkedett hiszen idősödő szüleinek felfért a segítsége. Ezenkívül igyekezett beszerezni azokat az orvosi műszereket, amivel fel karta szerelni a rendelőjét, hogy komplett ellátást tudjon biztosítani a betegek részére.

Sokan ismerték és szerették őt, nagyon várták, hogy mehessenek hozzá betegellátásra.

Tara, nővérként dolgozott a kórházban, de a növekvő gyermekei miatt a műszakot már nem tudta vállalni és asszisztensi állást keresett. Sophival nagyon jól ismerték egymást. Amikor meghallotta, hogy volt iskolatársa Corcaigh-ban akar orvosi rendelőt nyitni felkereste őt.

– Szia Sophi!

– Szia Tara! Hú, de régen találkoztunk – mondta Sophi örömmel és megölelték egymást.

– Igen bizony! – válaszolta nevetve.

– Ne haragudj, hogy zavarlak, de hallottam, hogy orvosi rendelőt nyitasz itt a városban – tért rögtön a tárgyra.

– Igen, még fel kell újítani az épületet, de talán fél év múlva sikerül elkezdenem a rendelőt. Legalábbis így tervezem – válaszolta Sophi mosolyogva.

– Figyelj! Egy kérésem lenne feléd, ha meg tudunk egyezni, vagy nem tudom, hogy van - e már asszisztensed? – kérdezte.

– Nem, nincs. Most még felszerelések beszerzésével vagyok elfoglalva.

– Ha nem vennéd tolakodásnak én szívesen jelentkeznék erre a munkára.

– Hú! Ennek nagyon örülnék Tara, hiszen mi nagyon jól meg voltunk mindig. Tudom, hogy kórházban dolgoztál és meg van a tapasztalatod is. Mi az oka a váltásnak?

– A két gyermekemet egyedül nevelem, elváltunk a férjemmel három éve. A nagyszülők idős, beteg emberek és már nem tudják vállalni a gyermekeimmel való pesztrálkodást. Sokat lennének egyedül, de ahhoz még kicsik. Az apjukra egyáltalán nem számíthatok, mert külföldre ment a szeretőjével. Így én a műszakokat nem tudom tovább csinálni. A kollegáimtól mégsem várhatom el a végtelenségig, hogy miattam több éjszakai műszakjuk legyen.

– Nagyon sajnálom Tara, hogy így alakult az életed. Természetesen örömmel veszem, ha engem választasz. Biztosan jól fogunk tudni együtt dolgozni. Mind emberileg, mind szakmailag, biztos vagyok abban, hogy nem csalódom benned.

– Drága Sophi! Nagyon köszönöm! Sokat segítesz nekem vele – válaszolta boldog mosollyal az arcán.

– Az nem probléma neked, hogy csak fél év múlva tudnánk kezdeni?

– Nem, még felmondási időmet töltöm, aztán az sem baj, ha kicsit pihenek.

– Szuper, akkor majd tartjuk a kapcsolatot. Nagyon örülök, hogy megkerestél. Köszönöm szépen Tara.

– Én is köszönöm és várom a hívásod! – mondta boldogan.

Vidáman köszöntek el egymástól.

Harryt nagy meglepetés érte. Értesítették a corcaighi múzeumból, hogy a megüresedő igazgatói helyre, Londonból őt javasolták. Személyes interjúra hívták be. Borzasztóan megörült a lehetőségnek. Kiderült, hogy a jelenlegi veze-

tő, megpályázta a londoni múzeum igazgatói kinevezést, melyet elnyert. Családi okok miatt kellett neki Londonba költöznie és pont jól jött neki ez a lehetőség. Természetesen Harryt bízták meg a múzeum vezetésével, tekintettel a korábbi munkájára és elért eredményeire.

Emily és Marcelo, büszkék voltak gyermekeikre és boldogok, hogy idős korukra a fiatalok visszatértek a kastélyba. Nagyon örültek, hogy sikerült Corcaigh - ban megvalósítani az álmaikat. Egy év elteltével megtartották a dupla esküvőt. Miután együtt éltek, csak szűk családi körben fogadtak hűséget egymásnak. A kastély parkját azonban varázslatosan feldíszítették és fotókkal, videókkal örökítették meg a szertartást. Jack és Lucy, már várta első piciny fiú gyermeküket.

VÉGE

Ajánlás a szerző műveiből:

Fényben élni

válogatott versek

Ebben a könyvben az első verseim olvashatóak. 2011 – től, 2015 – ig, főleg lírai hangulatúak, de válogatott versek révén több témakörből is találhatóak benne írásaim.

Az élet sója

válogatott versek

2015 – 2017 közötti verseim olvashatóak a könyvben, különböző kategóriákban. Többnyire spirituális és vallásos jellegűek.

Lélekből szólva

válogatott versek

Ez a könyv 2018 -ig íródott verseimből ad betekintést az alkotásaimról. Egy kis ízelítő a korábbi köteteimben található írásaimból.

Föld és Ég között

válogatott versek

A verses kötetemben 2019 – 2020 között írt műveim olvashatóak különböző témakörökben. Mese versek, termé-

szetről szóló versek, és ünnepi alkalomra írt versek alkotják többségét.

Égi szivárvány

válogatott versek

Ebben a könyvemben még található 2019 – ben írt verseimből, de főleg 2020 – 2022 között íródtak. Ünnepekről, természet csodáiról és mese versek is találhatóak benne.

Bibliai történetek versben sorozat:

Ezt a könyv sorozatot 2017 – től írtam, 2019 végéig. A sorozat négy kötetből áll;

I. Ószövetség, **II.** Újszövetség első rész, **III.** – **A hegyi beszéd** – Újszövetség második rész, **IV.** Újszövetség harmadik rész.

Novellák

Ez egy novellákat tartalmazó kötetem, melyben különböző történetek és események játszódnak le. A témakörük változó a romantikustól, kalandokon át a történelemig bezárólag.

Egy igaz szerelem

spirituális történet

2020 – ban kezdtem el kisregényeket írni. Ez az első könyvem, amely igaz történeten alapul. Romantikus szerelmi történet, és az eseményeket spirituális megvilágításba helyezi.

Egy igaz út

spirituális életfilozófia

Ebben a könyvemben igyekszem bemutatni egy filozófiai spirituális utat. Az igazösvényen való járás elméleti és gyakorlati oldalát. Az igazi spiritualitás és vallások megismerésén keresztül az álmokig, hogyan függ össze minden – mindennel.

Egy igaz út folytatódik

spirituális életfilozófia

A könyv címe is mutatja, hogy folytatódik az út megismerésének lehetősége. Néhány Szent életének rövid történetével, valamint a túlvilági lét törvényeivel. Angyalok és Missziós szellemek tevékenységeiről. A Mennyei és Földi világ közötti kapcsolatról, és ennek összefüggéseiről írok benne.

Nyári kalandok a Mátrában

kalandregény

A Mátra iránti rajongásomból megszületett egy kalandregény. Ez a könyv elvisz a hegységben található különböző ominózus helyekre. Feltárja a titkokat és legendákat. A természet pazar látványai és leginkább előforduló állatok, látnivalók bemutatása. A könyv végén 60 darab színes fotóval, melyek ezen helyszínekről készültek.

Az elveszett aranyrudak

romantikus kalandregény

Kitalált történet, melyben megtalálható a romantikus szerelem és a kalandok sora. A regény több helyszínen játszódik. Így röviden bemutatásra kerülnek a színterek, mely által több ismeretet szerezhethünk a különböző területekről.

Valamennyi eddig elkészült könyvem olvasható E – könyv formájában a Google Play könyvtárban.

Magánkiadásban, nyomtatott formában megvásárolható közvetlenül a szerzőtől.

Nagy szeretettel ajánlom figyelmükbe az elkészült könyveimet.

Elérhetőség: e – mail cím: pooredit3@gmail.com

A szerző honlapja: <http://www.pooreditrono.hu/>

